

DARK FANTASY

ตรีพันธ์

บทที่ 1

ช่อนกล

รัตติกาลไร้เมฆา ดวงจันทร์ลอยเด่นอยู่กลางผืนฟ้า

ในราตรีแห่งแดนชนบทที่ควรสงบสัจ กลับบังเกิดเสียงแผดร้อง
ลั่นระงม

ภายใต้ท้องฟ้าสีเทาหม่น ผู้คนในหมู่บ้านต่างวิ่งหนีตายกันอย่าง
อลหม่าน สามีฉุดคิงภรรยา แม่โอบอุ้มลูก คนเฒ่าชราที่หาเรี่ยวแรง
ไม่ได้ก็ต้องการที่หลบซ่อนตามกองไม้ระเกะระกะอันอาจเคยเป็นบ้านเรือน
ของคนเมื่อไม่ถึงชั่วยามก่อนหน้านี้ เด็กเล็กที่พลัดหลังจากพ่อแม่ร้องไห้จ้า
อยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังซึ่งกำลังลุกไหม้ในกองเพลิง

ท่ามกลางความวุ่นวายสับสน หมาป่าขนาดใหญ่สี่ตัวพลันกระโจน
เข้ามาในกลุ่มคนที่กำลังระส่ำระสาย ชาวบ้านต่างพากันแตกตื่น ที่วิ่งหนี
ได้ก็วิ่งหนี ที่ไม่อาจหลบหนีก็ถูกพวกมันตะปบล้มลง ผังเขียวลงในลำคอ
อย่างโหดร้าย

จากนั้นชายฉกรรจ์ร่างกายกำยำอีกสองคนจึงก้าวเข้ามาสมทบ
กับพวกหมาป่า พวกเขายิ้มแหยกเขียวให้หมาป่าอย่างสนใจ ก่อนที่คนทั้งคู่

จะกลับกลายเป็นหมาป่าขนาดใหญ่ ไล่ฆ่าทำร้ายผู้คน

พวกมันล่าสังหาร แต่ไม่กลืนกิน...ไม่ใช่ฆ่าเพราะความหิวความ
กระหาย แต่ฆ่าเพราะความเคียดแค้นชิงชัง!

ไม่เพียงหมาป่าร่างโต บนท้องฟ้ายังมีค้างคาวสามตัวบินวนไปมา
ราวกับกำลังมองหาเหยื่ออันโอชะบนพื้นดิน พวกมันก็ล้วนมีร่างกาย
ใหญ่โตใกล้เคียงมนุษย์ ทั้งหมดล้วนมีดวงตาสีอำพันคุ้ย มีเล็บแหลมที่
ปลายแขนซึ่งมีพังผืดเชื่อมต่อกับขาจนกลายเป็นผืนปีกกว้างใหญ่

และแล้วค้างคาวตัวหนึ่งก็พบเหยื่อที่หมายปอง มันพลนลู่ปีกโฉบ
สู่เบื้องล่าง พุ่งลงไปที่หญิงสาวในชุดกระโปรงสีน้ำตาลผู้หนึ่ง ทว่าเป้าหมาย
ของมันไม่ได้อยู่ที่หญิงสาว แต่เป็นทารกน้อยในอ้อมกอดของนางนั้น

ค้างคาวตัวโตอาศัยแรงปะทะ ผลักหญิงสาวล้มลง แล้วฉวยเอา
ทารก บินสูงขึ้นไปบนฟ้าอย่างรวดเร็ว

แต่นั้นกลับยังไม่เร็วพอจะหลบเลี่ยงแสงสีเงินปลาบที่วูบขึ้น แสง
นั้นกวัดกวัดฝ่าลำตัวระหว่างปีกมหึมาผู้นั้น ทำให้ทารกน้อยหลุดจากอ้อมกอด
ของมัน ร่วงหล่นลงสู่พื้นเบื้องล่าง

ทว่าก่อนที่จะร่วงทารกน้อยจะกระแทกพื้นแหลกเหลว ม้าสีน้ำตาล
ตัวโตพละนโผนทะยานเข้ามา ชายร่างสูงใหญ่ในชุดสีดำบนหลังม้านั้นยื่น
แขนซ้ายอันแข็งแรงรองรับร่างเด็กน้อยไว้ได้อย่างนุ่มนวล จากนั้น
จึงยื่นมือขวายกชูสูงขึ้นเพื่อรับแสงสีเงินที่ลอยลือเข้ามาในมือ

แสงสีเงินนั้นที่แท้เป็นอาวุธชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายดาบสั้นสอง
เล่มที่ยึดอยู่กับด้ามจับอันเดียวกัน ใบมีดทั้งสองมีลักษณะหยักโค้ง มีร่อง
ตรงกลางตามความยาวของมีด และมีการแกะสลักอย่างประณีตงดงาม
ส่วนด้ามจับที่อยู่ตรงกลางนั้นเป็นสีดำ ประดับด้วยแผ่นโลหะกลมสีขาวย
สลักรูปราชสีห์บนคาวหูกแดง

ครั้นรับอาวุธไว้ได้แล้ว ชายหนุ่มบนหลังม้าก็รีบเร่งเหินหุคม้าไว้
เนื่องจากเบื้องหน้าพลันปรากฏหมาป่าร่างใหญ่กระโจนเข้ามาขวาง เขา
จึงชักม้าหันหลังกลับ ทว่าเมื่อหันกลับไปก็พบว่าตนเองถูกหมาป่ากัดตัว

ล้อมไว้อยู่

หมาป่าเหล่านั้นยืนแยกเขี้ยว ส่งเสียงขู่คำรามในลำคอ สายตา
เคียดแค้นของพวกมันจ้องเขม็งมาที่เขา เหนือขึ้นไปบนท้องฟ้า ค้างคาว
อีกสองตัวยังคงบินร่อนวนเวียนคอยหาโอกาสจู่โจม

ชายหนุ่มบนหลังม้ามีสีหน้าเคร่งขรึม เขายกอาวุธในมือขวางอยู่
เบื้องหน้า ดวงตาเรียวสีคำสนิทจ้องมองพวกมันอย่างเยือกเย็น...นัยน์ตา
สีคำทว่ามีประกายทรงอำนาจ ประจุแสงที่ส่องผ่านหลุมลึกอันมืดมิด

ริมฝีปากของเขาเริ่มสนิทแสดงถึงความน่าเชื่อถือ สันจมูกตรงทรง
พลังน่าเกรงขาม ร่างสูงใหญ่แม้อยู่บนหลังม้ายังคงตั้งตรง มีเพียงเส้นผม
ยาวสีคำสนิทและชายผ้าคาดหน้าผากเท่านั้นที่ปลิวไสวอยู่ในสายลมแห่ง
ราตรี

ผ้าคาดหน้าผากของเขาก็เป็นสีคำ ตรงกลางประดับแผ่นโลหะกลม
สีขาว บนแผ่นโลหะนั้นสลักเป็นรูปราชสีห์บนดาวหกแฉกเช่นเดียวกับที่
ปรากฏบนอาวุธในมือ

สัญลักษณ์นี้ไม่ว่าผู้ใดพบเห็นก็ล้วนเคารพยำเกรง อีกทั้งยังเป็น
สัญลักษณ์แห่งความมั่นคงและความปลอดภัย

...มันคือสัญลักษณ์แห่ง 'กองกำลังเสกาศัญญ์'

ยามนั้น ชายหนุ่มได้ยื่นหมาป่าตัวหนึ่งส่งเสียงคำรามขึ้น จากนั้น
หมาป่าทั้งหมดจึงดาโถมเข้าจู่โจม

ชายหนุ่มควัดอาวุธในมือออกคราหนึ่ง รวดเร็วจนแทบมองไม่เห็น
หมาป่าสองตัวที่กระโจนเข้ามาทางด้านหลังพลันล้มลง ไม่อาจส่งเสียง
ร้อง ทว่าอีกสี่ตัวที่ด้านหน้ายังคงแยกเขี้ยวกางเล็บหมายตะครุบ หากแต่
ยังไม่ทันที่เขี้ยวเล็บของพวกมันจะสัมผัสผิวเนื้อ หมาป่าตัวหนึ่งพลัน
ส่งเสียงร้องโหยหวน ถูกดาบยาวเล่มหนึ่งฟันเข้าที่กลางหลัง

ดาบยาวเป็นของผู้อื่น...ของเด็กหนุ่มผู้ซึ่งกระโจนเข้ามาในสมรภูมิ
ผมของเขาเป็นสีน้ำตาลสั้นและหยักศกเป็นลอนน้อยๆ หน้าผากคาดผ้า
สีคำเช่นเดียวกับชายหนุ่มบนหลังม้า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มมีแววซุกซ่อนตาม

วัย ยามเมื่อเหลือบมองชายหนุ่มบนหลังม้า ดวงตาของเขาพลันมีประกาย เคารพนับถืออันสื่อออกมาจากเบื้องลึกแห่งจิตใจ

ครั้นเห็นการจู่โจมของชนสัมฤทธิ์ผล โคนหมาป่าลงได้ตัวหนึ่งแล้ว เด็กหนุ่มก็ไม่รอช้า คือดาบยาวใส่หมาป่าอีกตัวที่ด้านข้าง ทว่ามันกลับกระโดดหลบ คมดาบจึงเพียงเฉียดเส้นขนของมันไปเท่านั้น เมื่อตั้งหลักได้ เจ้าหมาป่าก็กระโจนเข้ามาอีก เล็บแหลมคมมุ่งหมายดวงตาของเด็กหนุ่ม เขาจึงย่อกายหลบอย่างว่องไว แล้วพลิกตัวกลิ้งสวนออกไปพร้อมกับยกปลายดาบ เสียบเข้าใต้ท้องของหมาป่า

ในระหว่างการต่อสู้ของเด็กหนุ่มนั้น ทางด้านชายหนุ่มบนหลังม้า กลับต้องรับศึกสองด้าน เบื้องหน้าเป็นหมาป่าที่กำลังกระโจนเข้ามา เหนือศีรษะขึ้นไป ค้างคาวทั้งสองตัวก็กำลังกางเล็บพุ่งโฉบลงมาเช่นกัน!

ชั่วพริบตา นั้น เขาตัดสินใจยกอาวุธในมือ เหยียดมันขึ้นไปในอากาศ คมอาวุธกรีดผ่านปีกกว้างใหญ่ของค้างคาวตัวหนึ่ง คัดศีรษะค้างคาวอีกตัวหนึ่ง ก่อนที่แรงขว้างจะอ่อนลง อาวุธตกกลับลงมาในมือของเขา

จังหวะเดียวกันนั่นเอง หมาป่าสองตัวที่พุ่งเข้าใส่ชายหนุ่มบนหลังม้า ในคราแรกก็ล้มลงเช่นกัน ที่หลังและไหล่ของพวกมันถูกหอกดาบ ทิ่มแทงเป็นแผลฉกรรจ์ไม่ต่ำกว่าสิบแห่ง ผู้ที่มียอดดาบเหล่านั้น เป็นนักรบที่เพิ่งควบบ้าตามมาสวมทาบ ทั้งหมดคาดผ้าสีดำซึ่งมีสัญลักษณ์ของกองกำลังเสตลัญฉีด้วยกันทั้งสิ้น

การต่อสู้สิ้นสุดลง เหลือเพียงจำนวนศพเกลื่อนกลาด...

ในสายลมเฉื่อยฉิว เสียงทารกแผ่ร้องด้วยความตื่นกลัวดังแทรกเข้ามา

ขณะที่คนของกองกำลังเสตลัญฉีกำลังช่วยกันรวบรวมศพ ชาวบ้านที่ถูกสังหารเพื่อให้ญาติผู้เสียชีวิตมารับไปบรรจุตามประเพณี ชายหนุ่มบนหลังม้าก็ค่อยๆ ขับม้ามาทางกลุ่มชาวบ้านผู้รอดชีวิตซึ่งบัดนี้รวมตัวกันได้แล้ว เขาควักเท้าลงจากหลังม้า ในแขนซ้ายยังประคอง

ทารกน้อยไว้อย่างทะนุถนอม

เขาก็มองทารกที่ยังคงร้องไห้จ้าอยู่ ใบหน้าเคร่งขรึมคมคาย กลับกลายเป็นอ่อนโยน รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก

"ท่านคือคิตา...คิตาแห่งเสตาล์ฌอนหรือ" เจ้าของเสียงสั่นพรวดถาม ชายหนุ่มจึงเงยหน้าขึ้นมองชายชราซึ่งก้าวออกมาจากกลุ่มชาวบ้านนั้น แล้วพยักหน้าเล็กน้อยเป็นการยอมรับ จากนั้นจึงได้ยินเสียงซุบซิบเซ็งแซ่

ถูกแล้ว ผู้คนที่รู้จักเขาล้วนเรียกเขาว่า คิตาแห่งเสตาล์ฌอน แต่ในความเป็นจริง เขาคือ คิตา อะคิรา หาได้เป็นคนสกุลเสตาล์ฌอนไม่... ในดินแดนนี้ไม่มีตระกูลเสตาล์ฌอนอีกแล้ว จะมีก็เพียงกองกำลังเสตาล์ฌอนเท่านั้น

...ทั้งนี้เพราะตระกูลเสตาล์ฌอนสูญสิ้นไปเสียตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อน สูญสิ้นไปพร้อมกับคำสาปแห่งตระกูล

ตอนนั้นเอง ท่ามกลางเสียงอึ้งคะนึ่งของพวกชาวบ้าน เขาพลันได้ยินหญิงสาวคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

"ลูกแม่! ลูกแม่!" ถัดจากเสียง ก็เห็นหญิงสาวในชุดกระโปรงสีเทาทึบ หน้าตามอมแมม แหวกกกลุ่มคนตรงเข้ามาอย่างแตกตื่น

"ลูกแม่!" นางร้องขึ้นอีกเมื่อเห็นเด็กทารกในอ้อมแขนของคิตา จากนั้นจึงคุกเข่าลง กล่าวอ้อนวอนพร้อมน้ำตาอาบใบหน้า "ท่านคิตา นั่นคือลูกชายข้า โปรดคืนลูกชายแก่ข้าเถิด"

ชายหนุ่มมีสีหน้างุนงง จำได้ว่าทารกคนนี้ได้ถูกคางคกโฉบมาจากอ้อมอกของหญิงสาวอีกคนหนึ่ง...หญิงสาวในชุดกระโปรงสีน้ำตาล

คิตารู้ทันทีว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น...พวกมันเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ได้ก็ย่อมแฝงตัวอยู่ในกลุ่มคนได้เช่นกัน!

เขารีบส่งเด็กคืนให้กับหญิงสาวผู้นั้น แล้วจึงกวาดตามองไปทั่วบริเวณซอกปรักหักพังอย่างเร่งร้อน

แต่แล้วดวงตาเรียวยาวก็พลันเบิกกว้าง เขาเห็นเด็กหนุ่มผมสีน้ำตาลยืนอยู่ที่ริมซากกำแพงอิฐ เด็กหนุ่มนั้นกำลังแหย่ยิ้มและยื่นมือ

ให้คนที่ทรูคนั่งตัวสั่นอยู่บนพื้น ประรณานจะอุคคนผู้นั้นลุกยืนขึ้น
...หากแต่คนที่เขาจะช่วยเหลือคือหญิงสาวในชุดกระโปรงสีน้ำตาล!
"พิฆาน อย่า!" เสียงชายหนุ่มตะโกนห้าม ทว่าไม่ทันเสียแล้ว...
ทันทีที่มีมือของหญิงสาวสัมผัสมือพิฆาน ร่างของนางก็พลันเปลี่ยน
เป็นคางคกขนาดมหึมา มันใช้ปีกซ้ายที่เป็นพังผืดคลักร่างเด็กหนุ่มกด
ติดกำแพง ส่วนปลายปีกด้านขวาซึ่งมีเล็บยาวแหลมคมยกจางขึ้น
มันส่งเสียงแหลมเล็กเสียดหูคล้ายหัวเราะเย้ยหยัน ก่อนจะปักเล็บ
ยาวแหลงที่ศีรษะของเด็กหนุ่ม!
เลือดแดงฉูดพุ่ง แต่ไม่ได้ออกจากศีรษะของพิฆาน...
ก็ตาลันเข้ามารับปลายเล็บไว้อย่างรวดเร็ว มันจึงเสียบแทงเข้า
ที่อกด้านขวาของเขาแทน
"คีตา!" เด็กหนุ่มร้อง แล้วจึงรีบชักกริชสีเงินจากที่เหน็บข้างเอว
จ้วงแทงลาคอคางคกยักษ์
มันกริครองโหยหวน ก่อนจะผละจากคนทั้งคู่ แล้วตัวคึกปิกบิน
ฉวัดเฉวียนขึ้นไปบนฟ้า หายลับไปในความมืดดำ
"คีตา..." พิฆานประคองร่างสูงใหญ่กว่าตนซึ่งกำลังทรุดลงช้าๆ
พลางร้องเรียกเสียงสะท้อน "คีตา...ท่านต้องไม่เป็นอะไร คีตา!"
ร่างของชายหนุ่มกระตุก เลือดจากบาดแผลไหลไม่หยุด ดวงตา
เหลือกค้างจนเห็นแต่ตาขาว ในที่สุดเปลือกตาก็ค่อยๆ ปิดลงพร้อมกับ
ร่างที่นิ่งไป

บทที่ 2

บาดแผล

ที่นี่...ที่ไหน...

ศิตายืนอยู่เพียงลำพังในความมืด...หนาวเย็นจนต้องซุกมือออกดอก
เขามองไปรอบตัว เห็นเพียงความมืดมิด รู้สึกเพียงความหนาวเย็น
...ที่นี่ที่ไหนกัน

เขาแหงนมองขึ้นไปทางด้านบน เหนือศีรษะมีเพียงความมืดมิด
และคำสนิท มองลงไปทางด้านล่าง ได้เท้าของเขาก็มีเพียงความมืดกลวง
ไม่ต่างกัน แต่เขากลับรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนพื้น...ทั้งที่ไม่มีพื้น

ชายหนุ่มก้าวเท้าออกจากจุดเดิม เดินไปเรื่อยๆ...เห็นเพียงความ
มืด รู้สึกเพียงความหนาวเหน็บ

เขาเดินไป เดินไปอีกหลายก้าว จึงค่อยเห็นบางสิ่งบางอย่างปรากฏ
ขึ้นเลือนราง

จุดสีขาวเล็กๆ ค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาจากในที่อันห่างไกล ค่อยๆ
เคลื่อนเข้ามาในความมืด...

เมื่อได้ระยะ ศิตาจึงเห็นว่ามันเป็นเงาสีขาว รูปร่างคล้ายผีเสื้อ มี

หางเป็นติ่งยาวจากปีกคู่ล่าง หากกางปีกเต็มทีคงมีขนาดประมาณฝ่ามือ
 ครั้นขยับปีกบินมาตรงหน้าในระยะแขน เงามีเสื้อตัวนั้นก็กลับยืค
 ออก เปลี่ยนรูปกลายเป็นร่างจนมีลักษณะคล้ายมนุษย์...คล้ายหญิงสาว ทว่า
 ยังคงเห็นเป็นเงาสีขาวอ่อนจาง เบาบางจนดูไม่รู้ว่ามีใคร

ก็ตาชะงักมีเท้า หรีตามองอย่างไม่ไว้ใจ

ใคร...เงาถามออกไป ทว่าไม่ได้รับคำตอบ ไม่มีใครตอบกลับมา
 อย่างว่าแต่เสียงตอบ แม้แต่เสียงตนเองเขาก็ไม่ได้ยิน

เขาสงสัย มันคือผีเสื้อ คือเงา หรือเป็นใครกันแน่ แต่ไม่ว่าจะถาม
 อย่างไม่รู้ลืมเสียงออกมา ไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย

เงาสีขาวนั้นค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้ ส่วนที่คู่คล้ายมือทั้งสองข้าง
 ยื่นมาสัมผัสใบหน้าเขาแผ่วเบา สัมผัสนั้นอบอุ่นราวกับสายลมเฉื่อยฉิว
 แต่ก็ช่างนุ่มนวล อ่อนโยน

ตั้งแต่เกิด นอกจากสัมผัสของพ่อแม่แล้ว เขาไม่เคยคิดว่าจะมี
 สิ่งใดที่ทำให้รู้สึกอบอุ่นปลอดภัยได้ถึงเพียงนี้

ชายหนุ่มค่อยๆ หลับตาลงอย่างวางใจ รับรู้ถึงสัมผัสอันอบอุ่น
 แผ่วเบาที่อกขวา จากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจึงค่อยจางหายไป...

"คิตา..." ใบหน้าซีดเผือดของพิฆานลอยเด่นขึ้นมาแทนที่ความมืด
 พร้อมกับรอยยิ้มกว้าง

ชายหนุ่มกลอกตามองไปรอบๆ...ความมืดหายไปแล้ว เขากำลัง
 นอนอยู่บนเตียงของตัวเอง ภายในห้องของเขาเอง

เขากลับมายังคฤหาสน์เสตลัลณณ์แล้ว กลับมายังสถานที่อันเป็น
 บ้านของเขามานานร่วมยี่สิบหกปี และเป็นบ้านของคนจำนวนมากมาย
 หากแต่ไม่ใช่คนในตระกูลเสตลัลณณ์เลยสักคนเดียว

แม้เสตลัลณณ์จะเป็นตระกูลต้องคำสาป แต่หลายชั่วอายุคนที่ผ่าน
 มา ทุกคนในตระกูลล้วนทำหน้าที่ปกป้องแคว้นอาภักต์จากพวกปิศาจ
 เมยาคิอย่างเข้มแข็ง...จนกระทั่งถึงกาลสิ้นสุดของสายตระกูล

ตระกูลเสกาศัญจน์...เวลานี้ไม่มีอีกแล้ว

คีตาคันตัวขึ้นนั่ง แต่ความรู้สึกปวดระบมที่บาดเจ็บ ร้าวไปถึงหัวไหล่และต้นแขนทำให้เขาต้องทรุดนอนลงไปอีก หญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ข้างกายจึงช่วยประคองเขาลุกขึ้นนั่ง

"เห็นไหม ท่านป้า ข้าบาดเจ็บแล้ว พิษแค่นี้ทำอะไรก็ทำไม่ได้หรอก"

พิฆานกุดยอวคเสียงร่ำเรง

หญิงวัยกลางคนตัวคอสายตามองคนพูดอย่างคำหนิ "ป็นี่เจ้าจะอายุยี่สิบแล้ว ยังทำตัวเป็นเด็กๆ อยู่ได้" นางดู จากนั้นจึงกคเสียงต่ำลงจนน่าขนลุก "แล้วก็ ข้าเป็นอาของเจ้า ไม่ใช่ป้า!"

พิฆานแลบลิ้นออกมาคหนึ่ง "เถอะน่า ท่านป้า อีกปีสองปีท่านก็จะสี่สิบแล้ว อย่าคุณักเลย" เด็กหนุ่มยังคงใช้สรรพนามเดิม ทอกร้าด้วยตัวเลข จึงถูกฝ่ามือของ 'ท่านป้า' พาดเข้ากลางศีรษะ

"โ๊ย! ข้าเจ็บนะ ท่านป้า...เอ๊ย! ท่านอา"

คีต่ายังคงมีสีหน้าซิดเขียวเพราะพิษบาดเจ็บ แต่เมื่อเห็นอาหลานคุ่นี้แล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

อัยยา...อาหญิงของพิฆานยังคงคไม่ต่างจากคแต่ก่อน เมื่อสมัยที่เขายังเป็นหนุ่มน้อยคคตามนางกับ ทยุต พี่ชายของนางออกต่อสู้กับพวกเมยาคคที่อาละวาดไปทั่วแคว้น แม้จะล่งเข้าวัยกลางคนแล้ว แต่รูปร่างของนางยังเพรียวบาง การเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว เส้นผมหยักศกยาวคลุมบ่านั้นยังคงเป็นสีน้ำคาลสวย จมูกรันแสดคถึงความเป็นคนคคือ บ่งบอกบุคลิกของนางได้เป็นอย่างดี มีเพียงประกายในดวงคาสีน้ำคาลเข้มเท่านั้นที่หม่นแสดลงเพราะความสูญเสียที่เฝ้าเกาะกินจิตใจ

...เพราะนางคองสูญเสียลูกสาว สูญเสียสามีไปเมื่อสิบหกปีก่อน ด้วยฝีมือของพวกเมยาคค...พวกปิศาจที่สามารถเปลี่ยนร่างเป็นสัตว์ป่าได้เหล่านั้น!

"อัยยา เกิดอะไรขึ้นกับข้าหรือ" เขาถามเสียงเบา ยังรู้สึกอ่อนล้าจากอาการบาดเจ็บ

"เจ้าถูกพิษ..." หญิงวัยกลางคนตอบตามที่ทราบจากหมอสั่งนาง เชิญมารักษาอาการเขา และกลับไปเสียครูใหญ่แล้ว "คิดว่าเล็บของ ค้างคาวตัวนั้นคงอาบพิษมา ท่านหมอบอกว่าพิษชนิดนี้ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน คงต้องใช้เวลาท่านหาวิธีรักษาสักหน่อย แต่ดูจากอาการของเจ้าแล้ว ท่าน หมอคิดว่าพิษคงไม่รุนแรงมาก ถ้าเจ้าตื่นแล้วก็คงไม่เป็นอะไร"

คีตาพยักหน้ารับรู้แล้วมองออกไปทางหน้าต่าง ม่านยาวสีขาวครีม ปักลายเดินทองเช่นเดียวกับเครื่องนอนบนเตียงของเขาถูกรับไว้ด้านข้าง ปลอ่ยให้แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ส่องผ่านเข้ามาภายในห้องสีทึม ซึ่ง ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนทำจากไม้ สลักด้วยลวดลายอ่อนช้อยงดงาม ทาสีดำ และเคลือบน้ำยาจนเป็นเงา

ชายหนุ่มใช้ความคิดจนคิดว่าคำเข้มขมวดเข้าหากันแน่น...ทำไมจึง ต้องใช้พิษ เล็บของค้างคาวตัวนั้นความจริงก็เป็นอาวุธร้ายกาจอยู่แล้ว ทำไมจึงต้องอาบพิษอีก

แต่ไหนแต่ไรมา เขาไม่เคยเห็นค้างคาวตัวไหนใช้พิษมาก่อน จะมี ก็แต่พวกเมยาคิดที่เป็นแมงมุม ภู ซึ่งเป็นพวกที่มีพิษในตัวอยู่แล้วเท่านั้น พอคิดมีเสียงเคาะประตูเบาๆ ความคิดของเขาจึงกระจัดกระจาย เขาหันมองไปที่ประตูไม้แกะสลักสีอำพันสูง

บานประตูค่อยๆ แฉกเปิดออก ชายชราถือไม้เท้าก้าวเข้ามาช้าๆ "ตื่นแล้วหรือ คีตา" เขาทักทายคนเจ็บด้วยกระแสเสียงสั่นเล็กน้อย ตามวัย "แผลเป็นอย่างไรบ้าง"

"ยังรู้สึกปวดอยู่เลย ท่านลุง"

ชายชราทิ้งร่างซบผอมซึ่งถูกใช้งานมานานลงนั่งที่เก้าอี้ไม้สีดำ ตัวหนึ่ง ใบหน้าของเขาแม้แลดูซีดเหลืองด้วยวัยอันร่วงโรย แต่ดวงตา ภายใต้คิ้วสีเทาตกหนานั้นมีประกาย ไม่ใช่ประกายจ้าวอย่างผู้นำที่องอาจ ห้าวหาญเช่นคีตา แต่เป็นประกายนุ่มนวลเปี่ยมด้วยเมตตา

มุมปากของชายชราคลี่ออกเล็กน้อย เปรยขึ้นเบาๆ "เมื่อคืนเห็น คนอื่นๆ หามเจ้าเข้ามา พิษมันก็หน้าซิดเขียวยื่นร้องไห้เป็นเด็กๆ อยู่หน้า

ห้องเจ้า ข้าก็คิดว่าจะเป็นอะไรมากเสียแล้ว"

"โอ! ท่านปู่จिरัก ข้าไม่ได้ร้องไห้เสียหน่อย" เด็กหนุ่มแย้ง แสร้ง
ป็นหน้าซึ้งซัง "ข้าแค่...เอ่อ...ฝุ่นเข้าตา..."

คีตาหัวเราะออกมาเบาๆ มีหรือเขาจะไม่ทราบว่เด็กหนุ่มผู้นี้รัก
และห่วงใยตนเพียงใด พิศานยึดถือเขาเป็นแบบอย่าง ทำทุกสิ่งที่เขาบอก
ให้ทำ เชื่อฟังเขาเสียยิ่งกว่าอัยยา อาสาวที่เลี้ยงดูมาแต่เล็กเสียอีก

คงเป็นเช่นเดียวกับเขาเองที่เทิดทูนบูชา ศิษย์ เสดลัญณ์ วีรบุรุษ
ในตำนานผู้ล่วงลับ...ตั้งแต่จำความได้ คีตาก็ได้ยินชื่อศิษย์จนจำขึ้นใจ เมื่อ
โตมาได้สักหน่อย เรียนรู้วีรกรรมที่ศิษย์ฝากไว้กับแผ่นดิน เขาก็ยิ่งเกิด
แรงบันดาลใจ ต้องการเป็นให้ได้อย่างศิษย์ เป็นนักรบที่อาหาญ เป็นที่
พึ่งของผู้คน

แต่เล็กมา เขาคิดอยู่เสมอว่า จะต้องเดินทางมายังคฤหาสน์เสดล-
ัญณ์มาสมัครเป็นนักรบในกองกำลัง เพื่อจะได้ต่อสู้กับพวกเมยาคิด
เป็นนักรบอาหาญเช่นเดียวกับศิษย์

หากแต่เขาไม่คิดว่าเวลาของตนเองจะมาถึงเร็วเหลือเกิน เมื่อ
หมู่บ้านลุกหะ หมู่บ้านของเขาถูกพวกเมยาคิดโจมตี พ่อของเขาเสียชีวิต
แม่ของเขาหายสาบสูญ ส่วนตัวเขาเองเวลานั้นอายุเพียงเก้าปี ได้รับความ
ช่วยเหลือจากกองกำลัง ตั้งแต่นั้นเขาจึงมาใช้ชีวิตอยู่ใต้ชายคาแห่งเสดล-
ัญณ์และเป็นนักรบดั่งที่ตั้งใจไว้

เมื่อแรกที่เขาเข้ามาอยู่ในเสดลัญณ์นั้น จิรักเป็นที่ปรึกษา
ของกองกำลังอยู่ จิรักไม่ใช่คนตระกูลเสดลัญณ์ แต่ก็เป็นผู้ที่ใกล้ชิด
ตระกูลนี้มากที่สุด เป็นผู้ที่ กาเยน เสดลัญณ์ ผู้นำกองกำลังคนก่อน
ไว้ใจมาก ถึงกับให้ดูแลเสดลัญณ์แทน เมื่อเขาจากไป

...และจิรักก็เป็นผู้ที่คีตาเคารพรักประคองบิดา ผู้ซึ่งเขาสูญเสียไป
ตั้งแต่ในวัยเด็ก

ชายหนุ่มมองคู่อาวูโสด้วยสายตาอ่อนโยน...จิรักเองก็เป็น
ผู้สูญเสีย เขาสูญเสียลูกสาวเพราะพวกเมยาคิดเช่นกัน

นึกถึงตอนนี้แล้วก็ตาค่อยถอยลงหายใจเบาๆ ด้วยความรู้สึกสลดสังเวช...จะมีใครบ้างหนอที่ไม่ต้องสูญเสีย ไม่มีภาคผลในจิตใจอันเนื่องจากสงคราม...

จากนั้นสายตาของเขาจึงเลื่อนมองไปที่อาวุธประจำกายซึ่งนอนซ่อนคมอยู่ในปลอก บนที่วางลักษณะคล้ายเขากวาง ตั้งอยู่บนตู้เคี้ยสคำระดับเอว มันคืออาวุธที่เขาใช้ต่อสู้กับพวกเมยาคิคเมื่อคืน

อสิกร คือชื่อของอาวุธนั้น เป็นอาวุธที่ศิษย์ใช้กวัดแกว่งเข้าประหัตประหารกับพวกเมยาคิคมาแต่ครั้งบรรพกาล หลายคนเชื่อว่าอาวุธนี้เป็นอาวุธศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับมาจากเทพเจ้าแห่งแสง หลังสิ้นสุดยุคของศิษย์อาวุธนี้ก็ได้อิสบทของผู้ผู้นำกองกำลังเสดาลัญจน์แต่ละรุ่น ซึ่งทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นคนตระกูลเสดาลัญจน์ทั้งสิ้น

อสิกรจึงได้ชื่อว่าเป็นแหล่งรวบรวมจิตวิญญาณของผู้นำอันกล้าหาญแห่งตระกูลเสดาลัญจน์ทั้งหมด จนกระทั่งถึงยุคของกาเยน เขาเสนอตำแหน่งให้จิรภจซึ่งไม่ใช่คนของตระกูลเป็นผู้นำกองกำลังแทน ทว่าจิรภจกลับไม่ยอมรับ เขาเพียงยินยอมรักษาการแทนตำแหน่งผู้นำเท่านั้น และไม่เคยแตะต้องอสิกรเลยแม้สักครั้งเดียว

จวบจนกระทั่งสิบสามปีก่อน ก็ตาซึ่งมีอายุเพียงยี่สิบสองปี ทว่าก็ได้แสดงความสามารถจนเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้คนในกองกำลังเสดาลัญจน์นับครั้งไม่ถ้วน ในคราวนั้นเขากับผู้ติดตามจำนวนสี่ห้าคนสืบเสาะค้นหาแหล่งกบดานของชาวเมยาคิคกลุ่มหนึ่งจนพบ แล้วจึงส่งผู้ติดตามมาขอกำลังเสริมจากจิรภจจำนวนหนึ่งเพื่อเข้าทำลายเมยาคิคกลุ่มนั้นจนเป็นผลสำเร็จ เหตุการณ์นี้ ทำให้ก็ตาเป็นที่ยอมรับ ไม่เพียงแต่เฉพาะคนในกองกำลังเท่านั้น แม้แต่ราชากวาม ผู้ปกครองแคว้นยังเห็นสมควรแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้นำกองกำลังเสดาลัญจน์หลังจากที่กองกำลังต้องว่างเว้นผู้นำมานานเกือบสามสิบปี

ดังนั้นก็ตาจึงเป็นผู้นำกองกำลังเสดาลัญจน์คนแรกที่ไม่ได้มาจากตระกูลเสดาลัญจน์

เมื่อเป็นผู้นำกองกำลังแล้ว เขาย่อมต้องได้รับสืบทอดสิทธิมาด้วย สำหรับคิตา นั่นคือความภาคภูมิใจอย่างเหลือล้น เป็นความยินดีที่สุดในชีวิตของเขา เพราะนั่นเท่ากับว่า เขาบรรลุความมุ่งหมายสูงสุดในชีวิต เป็นในสิ่งที่อยากจะเป็น...เป็นเช่นเดียวกับศิษย์

"จริงสิ ที่ค่ายเป็นอย่างไบบ้างท่านลุง" คิตาเอ่ยถามขึ้น พร้อมกับถอนสายตาลจากอาวุธประจำกาย มองกลับมาที่ชายชราอีกครั้ง

"เมื่อเข้าเข้าไปดู เห็นฝึกซ้อมกันเข้มแข็งดี ไม่ต้องห่วง" จิรภักตอบเสียงเนิบ เขารู้ว่าค่ายฝึกซ้อมของกองกำลังนั้นคือชีวิตของคิตา หากไม่มีเหตุจำเป็นแล้ว เขาก็จะไปที่นั่นไม่ขาด ไปฝึกซ้อมให้หนักรบในกองกำลังด้วยตนเอง

"พรุ่งนี้ข้าจะไปดูเสียหน่อย" ชายหนุ่มเปรยขึ้นเบาๆ

"ไม่ได้! แผลเขายังไม่หาย จะไปได้อย่างไร" อัยยาร้องห้ามด้วยความเป็นห่วง คงตาลมโตเบิกขึ้นเล็กน้อย

คิตาเป็นเหมือนน้องชายนาง แม้ไม่ได้มีสกุลเดียวกัน แต่เมื่ออยู่ในบ้านเดียวกันแล้วย่อมเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ย่อมมีความห่วงใย เดกเช่นญาติพี่น้อง อย่าว่าแต่ก่อนหน้านี้พวกเขาเคยร่วมต่อสู้ด้วยกันหลายครั้งหลายคราว ความผูกพันย่อมไม่คลอนคลายไปโดยง่าย

"ข้าไม่เป็นไรแล้ว อัยย้า" คนเจ็บตอบ เสียงปลอบโยน "วันนี้ข้าจะพัก แล้วพรุ่งนี้ข้าจะไปที่ค่าย"

"แต่..." หญิงวัยกลางคนจะเอ่ยห้ามอีก ทว่าเมื่อเห็นแววมุ่งมั่นในดวงตาคิดำสนิทคู่กันแล้วนางก็รู้ว่า ไม่อาจห้ามเขาได้ ไม่มีครั้งไหนที่นางจะห้ามเขาได้เลย

อัยยาดอนหายใจยาว "เออะ ถ้าอย่างนั้นก็พักผ่อนเถอะ พักเสียให้เต็มที่...พิฆาน มานี!" สองคำหลังกล่าวกระแทกเล็กน้อย คล้ายกับต้องการเตือนตนเองว่า แม้จะไม่สามารถบังคับผู้เป็นดั่งน้องชายได้ แต่นางยังมีอำนาจสั่งหลานชายของตนอยู่

เมื่อทั้งหมดออกจากห้องไปแล้ว ชายหนุ่มจึงวางมือลงบนบาดแผล

ซึ่งบัดนี้อยู่ภายใต้ผ้าพันแผลสีขาว

...เล็บของค้างคาวนั้น เหตุใดจึงต้องอาบพิษอีก

บทที่ 3

ศัตราวุฒิปฎิพัณ

กว่าห้าศตวรรษแล้วที่ศัตราวุฒิปฎิพัณตั้งตระหง่านอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของกรุงอุษณบุรีอันเป็นราชธานีแห่งแคว้นอาคันท์

ศัตราวุฒิปฎิพัณนี้เป็นอาคารโบราณขนาดใหญ่ สูงสามชั้น หันหน้าไปทางทิศตะวันออก วัสดุที่ใช้ก่อสร้างล้วนเป็นหินแกรนิตจึงมีความคงทน แม้จะผ่านการบูรณะบ้างเป็นครั้งคราว หากแต่ความแข็งแกร่งที่มองเห็นจากภายนอกนั้นสะท้อนถึงความเข้มแข็งองอาจของผู้ซึ่งอาศัยอยู่ภายในได้เป็นอย่างดี

ศัตราวุฒิปฎิพัณนี้มีผังอาคารที่ค่อนข้างซับซ้อน แบ่งเป็นปีกอาคารทิศต่างๆ ทางเดินภายในก็ค่อนข้างลึกลับวุ่น หากไม่ได้อยู่จนคุ้นเคยก็อาจหลงทางได้ง่ายๆ

ความจริงอาคารแห่งนี้มีห้องลับกว่าห้าร้อยห้อง ทว่าที่ใช้งานจริงกลับไม่ถึงหนึ่งในสี่

หลังสิ้นสุดยุคของกาเยน เสดาโลณันต์ ผู้คนที่เคยอาศัยอยู่จำนวนหนึ่งได้แยกย้ายออกไป ยิ่งหลังวิกฤตการณ์ราติศเมื่อยี่สิบปีก่อน คน

จำนวนไม่น้อยก็เห็นว่าคฤหาสน์เสดาลัญญ์ไม่ใช่สถานที่ปลอดภัยอย่างแท้จริง จึงแยกย้ายไปเสียเป็นจำนวนมาก

คิตากำลังแต่งตัวอยู่ภายในห้องของคนซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของปีก-อาคารด้านทิศใต้ หนึ่งวันหนึ่งคืนที่ได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ทำให้อาการปวดแผลทุเลาลงมาก และคาดว่าคงหายสนิทภายในหนึ่งสัปดาห์

...บาดแผลที่เขาได้รับจากการต่อสู้กับชาวเมยาคิต ไม่ว่าจะจะมีพิษหรือไม่ ล้วนแล้วแต่จะหายสนิทภายในหนึ่งสัปดาห์ทั้งสิ้น

ร่างกายซึ่งฟื้นคืนสภาพได้เร็วเช่นนี้เองที่พิฆานชื่นชมหนักหนา เห็นว่ามันเป็นของขวัญจากเทพเจ้าแห่งแสง เทพเจ้าที่พวกเขา...ชาวอุตุตรา-ศูร นับถือบูชาอย่างสูงสุด

คิตาเปิดประตูห้องออกมา ก้าวไปตามทางเดินด้วยฝีเท้าหนักแน่น มั่นคง ผั่งห้องซึ่งกันปิดทางเดินทั้งสองด้านนั้นเรียบง่ายตามแบบสถาปัตยกรรมโบราณ ไม่ได้มีการสลักลวดลายอย่างสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ ทว่าทำให้ทางเดินดูมืดทึบ แม้จะมีคบไฟตามทางเป็นระยะก็ตาม

เสียงรองเท้าหนังสีดำกระทบพื้นหินดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ คิตายังคงอยู่ในชุดสีดำล้วน บนหน้าผากคาดผ้าสีดำอันเป็นสัญลักษณ์ของกองกำลังเสดาลัญญ์ ที่ผ้าคาดเอวของเขาเสียบอสิกรซึ่งซ่อนคมทั้งสองด้านอยู่ในปลอกหนังสีดำ

ครั้นออกมาถึงลานหน้าคฤหาสน์ เขาก็พบพิฆานรออยู่ที่นี่พร้อมกับผู้ติดตามอีกสี่ห้าคน ทุกคนคาดดาบยาวไว้ที่ผ้าคาดเอว รุ่งม้าพันธุ์ดีจากคอกเสดาลัญญ์ คอกม้าซึ่งอยู่ทางด้านหลังของคฤหาสน์

พวกเขาทั้งหมดขึ้นม้าแล้วควบบ้อออกจากคฤหาสน์ ดำเนินไปตามเส้นทาง มุ่งสู่ค่ายฝึกของกองกำลังเสดาลัญญ์ซึ่งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ภายในเขตของกองทัพบ

กองกำลังเสดาลัญญ์ ก่อตั้งขึ้นโดย ศิษฏี เสดาลัญญ์ ตั้งแต่เมื่อสี่ร้อยปีก่อน เชื่อกันว่าเขาได้รับพรจากเทพเจ้าแห่งแสงพร้อมกับรับอสิกรเพื่อปกป้องชาวอุตุตราศูร ต่อต้านการโจมตีอย่างหนักหน่วงของปิศาจ

เมยาคิดในเวลานั้น

เสตลัลญณ์เป็นเพียงกองกำลังพิเศษซึ่งไม่สังกัดกองทัพ ไม่ขึ้นกับหน่วยงานใด ไม่มีกฎระเบียบอย่างทหาร ไม่มีเครื่องแบบ มีเพียงผ้าคาดหน้าผากสีดำเป็นสัญลักษณ์เท่านั้น ในระยะแรกพวกเขาใช้พื้นที่ว่างในเขตของคฤหาสน์เสตลัลญณ์เป็นค่ายฝึก แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้ากองกำลังมีขนาดใหญ่ขึ้น จึงจำเป็นต้องขยับขยายออกไปใช้พื้นที่ของกองทัพ และหิบบิมีม้ายักกับอาวุธบางส่วนจากกองทัพด้วย

นอกจากนี้ในเมืองที่ห่างไกลจากกรุงอุษณบุรีออกไปยังมีหน่วยย่อยของกองกำลังที่จะคอยช่วยเหลือหรือพยพชาวบ้านได้ในยามที่ถูกรุกรานโดยไม่จำเป็นต้องขออนุญาตผู้นำอีกด้วย อีกทั้งยังมีม้าเร็วคอยส่งข่าวรายงานสถานการณ์เป็นระยะ หากต้องการกำลังเสริมเมื่อใดก็สามารถส่งไปได้ทันที

กระนั้นกองกำลังเสตลัลญณ์ก็ยังคงเป็นหน่วยงานอิสระ ทว่ามีความสำคัญถึงขั้นที่ราชาผู้ปกครองแคว้นในสมัยก่อนรับสั่งให้เข้าร่วมในการประชุมที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของบ้านเมืองอยู่เสมอจนกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติมาจนถึงทุกวันนี้

ในยุคสมัยหนึ่ง ราวสามร้อยปีก่อน ราชาผู้ปกครองแคว้นมีนามว่า อติราช ทรงเห็นความสำคัญของกองกำลังเสตลัลญณ์ จึงคิดจะให้กองกำลังเป็นหน่วยงานหนึ่งในสังกัดของกองทัพ ทว่าผู้นำกองกำลังในสมัยนั้นซึ่งเป็นคนตระกูลเสตลัลญณ์ทูลว่า พวกเมยาคิดมักทำสงครามแบบกองโจร จึงจำเป็นต้องมีกองกำลังอิสระที่มีความคล่องตัว หากกองกำลังเสตลัลญณ์ไปขึ้นอยู่กับกองทัพก็จะเป็นการรวมศูนย์อำนาจ ทำให้กองกำลังขาดความคล่องตัว ปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่สะดวก การช่วยเหลือชาวบ้านก็จะทำได้ไม่รวดเร็ว

ราชาอติราชทรงสละบัลลังก์แล้วก็เห็นด้วย กองกำลังเสตลัลญณ์จึงยังคงเป็นหน่วยงานอิสระเรื่อยมา

ทว่าก็มีบางคราวที่เสตลัลญณ์จะมีความสำคัญมากเกินไป...

หลังจากราชาอติราชสวรรคต ราชาอติราชที่ขึ้นครองแคว้นสืบต่อพระองค์มีจิตริษยาตระกูลเสดาลัญจนมาแต่แรกจึงมีรับสั่งให้ยุบกองกำลังเสดาลัญจนเสีย และให้ตระกูลเสดาลัญจนยุติความเคลื่อนไหวใดๆ ก็ตามที่ล่วงล้ำหน้าที่พลเมืองสามัญ ทั้งนี้เพราะองค์ราชาเกรงกลัวว่าเสดาลัญจนจะทำรัฐประหาร ยึดอำนาจชิงราชบัลลังก์ของพระองค์

ทว่าเนื่องจากเสดาลัญจนมีประชาชนหนุนหลัง การยุบกองกำลังจึงถูกต่อต้านอย่างรุนแรงจนกลายเป็นเหตุการณ์จลาจล ราชาอติราชจึงต้องยกเลิกคำสั่ง และไม่ทรงกระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อเสดาลัญจนอีก จนกระทั่งสิ้นพระชนม์ในอีกไม่กี่ปีต่อมา

บทเรียนครั้งนั้นทำให้ไม่มีราชาองค์ใดคิดล้มล้างเสดาลัญจนอีกเลย อย่างไรก็ตามเสดาลัญจนก็ได้พิสูจน์ความสัจย์ชื่อด้วยการทำหน้าที่ปกป้องชาวอุคตราฐอย่างดีที่สุด

อีกสาเหตุหนึ่งที่เสดาลัญจนได้รับการสนับสนุนจากชาวบ้านอย่างมากก็เพราะนักรบในกองกำลังทั้งชายและหญิงโดยมากเป็นผู้คนที่สูญเสียบ้าน สูญเสียญาติมิตรจากการโจมตีของพวกเขาเมยาดิค บางคนอาสาเข้ามาเอง บางคนได้รับความช่วยเหลือจากเสดาลัญจน พักพิงอาศัยอยู่ใต้ปีกเสดาลัญจน พวกเขาจึงต้องการทำสิ่งที่เป็นประโยชน์เพื่อทดแทนบุญคุณนี้และเพื่อความอยู่เป็นสุขของคนรุ่นลูกรุ่นหลาน แต่ไม่ว่าจะมีกำลังมากเพียงใด พวกเขาก็กังขาไม่อาจกำจัดปิศาจเมยาดิคให้หมดไปได้

ปิศาจเมยาดิค... คำที่ชาวบ้านต่างเรียกขานชนเผ่าพื้นเมืองอันลึกลับและชั่วร้าย พวกมันไม่เป็นที่รู้จักมากนัก ทราบแต่ว่าพวกมันเปลี่ยนร่างเป็นสัตว์ได้ เปลี่ยนเป็นสัตว์ร้ายที่มีขนาดใหญ่ พวกมันเข้าทำลายชีวิตทำลายบ้านเรือน เป็นปิศาจร้ายที่ต้องกำจัด

นับแต่อดีตมา ชาวอุคตราฐต้องออกสังขวัญหายจากการโจมตีของชาวเมยาดิค แม้แต่ในกรุงอุษณบุรีเองซึ่งน่าจะเป็นเมืองที่ปลอดภัยที่สุด เพราะเป็นเมืองหลวงที่มีทหารคุ้มกันแน่นหนา ก็ยังมีพวกเมยาดิคเล็ดลอดเข้ามาก่อความวุ่นวายให้ชาวเมืองต้องแตกตื่นหลายต่อหลายครั้ง

หลายคนกล่าวว่า แคว้นอากันห์คงเป็นแคว้นที่สงบมากหากปราศจากพิศาทเหล่านี้ เนื่องจากแคว้นเล็กๆ แห่งนี้ตั้งอยู่ในบริเวณซึ่งเป็นแหลมยื่นลงไปในทะเล มีความอุดมสมบูรณ์และหาสงครามได้ยาก ด้วยมีปราการทางธรรมชาติกันขวางอยู่ทุกทิศทาง คือ มีทะเลกว้างใหญ่โอบล้อมตลอดรอบด้าน ส่วนที่ติดกับแผ่นดินคือทิศเหนือก็มีเทือกเขาสูงกันขวางไว้ เรียกว่าเทือกเขาเสียดฟ้า

ทว่าแม้จะมีเทือกเขาสูงใหญ่ปานนั้น ในอดีตกาลราวหกร้อยปีล่วงมาก็ยังมีกลุ่มคนบุกฝ่าลงมาได้ บุคคลกลุ่มนี้เรียกตนเองว่า ชาวอุตตราศูร ซึ่งแปลว่า นักรบผู้กล้าจากแดนเหนือ พวกเขามีความเข้มแข็ง กล้าหาญและอดทน ด้วยถูกเคี่ยวกรำจากภูมิประเทศที่เคยอยู่ซึ่งเป็นดินแดนที่ราบสูงอันกันดารและหนาวเย็น พวกเขาอพยพลงมาทางใต้ ลัดเลาะผ่านเทือกเขาสูงนั้น จนกระทั่งมาพบดินแดนอันอบอุ่นและอุดมสมบูรณ์ที่แหลมแห่งนี้จึงพากันตั้งบ้านตั้งเมือง จวบจนกลายมาเป็นแคว้นอากันห์ในปัจจุบัน

ส่วนพวกเมยาคิค ชนเผ่าพื้นเมืองก็ถูกผลักดันให้ถอยร่นจนต้องหลบหนีเข้าไปอาศัยในป่า โดยเฉพาะป่ากว้างใหญ่ที่อยู่ทางตอนใต้ของแคว้นอันเป็นจุดที่สุดของแหลม เป็นป่าอันดำมืดที่ไม่มีผู้ใดกล้าเหยียดกรายเข้าใกล้ ผู้คนต่างเรียกป่าแห่งนั้นว่า...ป่าพิศาท

กองกำลังเสดลัตญณ์เคยส่งคนไปสำรวจที่ป่าแห่งนั้นหลายครั้ง ทว่าพวกเขาได้แค่สำรวจเพียงแนวชายป่า ไม่สามารถเข้าไปลึกถึงภายในได้เนื่องจากถูกดักข่มโจมตีจนต้องถอยร่นกลับออกมาเสียทุกครั้ง

มีเพียงคิตาเท่านั้นที่เคยเข้าไปลึกถึงข้างใน...มีเพียงคิตาเท่านั้น...

ชายหนุ่มควัดเท้าลงจากหลังม้าหน้าอาคารไม้หลังหนึ่งซึ่งใช้เป็นศูนย์บัญชาการของกองกำลัง แปลกใจเล็กน้อยที่เห็นม้าสีขาวถูกผูกให้กินหญ้าอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่หน้าอาคาร แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจ คิดว่าอาจเป็นของใครสักคนที่แหวะผ่านมาก็ได้

คิตาส่งสายจูงม้าให้ผู้ติดตามแล้วจึงก้าวเท้าขึ้นบันไดอาคาร ได้ยิน

เสียงฝึกซ้อมดังมาจากทางด้านหลัง สุ่มเสียงมีพลังอีกเหม แสดงถึงจิตใจ
องอาจหาญหาญ พร้อมที่จะต่อสู้กับศัตรูได้ทุกเมื่อ

หากแต่เมื่อก้าวขึ้นไปได้เพียงสองก้าว ชายหนุ่มก็ต้องยังงอตัว
ทั้งนี้เพราะที่หัวบันได หน้าประตูทางเข้า มีคนผู้นั่งยืนอยู่

ก็ตาถอนเท้า ถอยกลับลงมายืนบนพื้น ยกมือขวาทำขึ้นทาบอก
ซ้าย ค้อมกายลงแล้วนั่งอยู่ พินานกับผู้ติดตามเห็นเช่นนั้นก็แลมองตาม
และต้องทำความเคารพเฉกเช่นเดียวกัน

"ข้ารู้ว่าท่านจะต้องมาที่นี่ คีตา" เสียงนุ่มนวลของชายผู้นั่งค้างขึ้น
เหนือศีรษะ ตามด้วยเสียงฝีเท้าก้าวลงบันไดไม้มา แล้วหยุดอยู่ที่บันไดชั้น
สุดท้าย "ท่านไม่ต้องนอนน้อมต่อข้าเช่นนี้ก็ได้อ ข้าไม่เฝ้าท่านพ่อ และไม่เฝ้า
ท่านพี่ ตรงกันข้าม คนที่นอนน้อมควรเป็นข้า"

คีต่ายืนคางขึ้นพร้อมกับลดแขนลง เบื้องหน้าของเขาคือชายหนุ่ม
ผมสีน้ำตาลอ่อน ยามต้องแสงอาทิตย์ดูคล้ายมีประกายสีทอง ดวงตาของ
เขาก็เป็นสีเดียวกัน อีกทั้งยังมีแววอ่อนโยนและเป็นกันเอง ริมฝีปากบาง
ที่แผ่รอยยิ้มอยู่ตลอดเวลาอันแลดูเป็นคนช่างเจรจา ลักษณะโดยรวม
คล้ายนักการทูตมากกว่าเป็นนักรบ

การแต่งกายของเขาไม่ได้อยู่ในเครื่องแบบทหารของกองทัพใด
แต่เป็นชุดสีเหลืองอ่อนที่ดูเรียบง่าย และมีผ้าคลุมยาวสีเข้มกว่าเล็กน้อย
ที่ผ้าคลุมกลัดด้วยเข็มสีทองซึ่งสลักเป็นรูปดวงอาทิตย์แปดแฉกอันเป็น
เครื่องหมายของราชตระกูล

"เจ้าชายนิรมัน ท่านต้องการพบข้า ไฉนไม่ให้คนมาตาม โยจึงต้อง
เสด็จมาด้วยองค์เอง"

"ข้าอยากมาเอง" เจ้าชายแยมสรวล "อยากมาดูอาการท่าน เห็น
ว่าบาดเจ็บ เป็นอย่างไรบ้าง"

"ดีขึ้นมากแล้ว ฝ่าบาท" คีตาตอบ พลางก้าวถอยหลังเล็กน้อย
เพื่อไม่ให้เกิดการเปรียบเทียบกับเจ้าชาย แม้พระองค์จะไม่ใช่นักรบเล็ก
แต่เวลาที่ประทับยืนอยู่บนบันไดชั้นแรกก็ยังสูงไม่เท่าเขา

เจ้าชายทรงโบกหัตต์ห้ามปราม "ไม่ต้องฝ่าฝืนฝ่าบาทหรือคิตา ข้าบอกหลายครั้งแล้ว ท่านเป็นเหมือนพี่ชายของข้า อย่าพิธีรีตองเลย"

ชายหนุ่มรับคำ เขาจำได้ ครั้งแรกที่พบกับเจ้าชายนิรมันใน พระราชฐาน คือ วันที่เขาเข้ารับตำแหน่งผู้นำกองกำลัง เวลานั้นเจ้าชาย มีพระชันษาเพียงสิบปี ชุกชน ช่างชักช่างถาม และไม่ถืออองค์เลย แม้แต่ กับมหาดเล็กรับใช้ก็ทรงเห็นว่าเป็นผู้ที่คอยให้ความสะดวกมากกว่า ดังนั้น สิ่งใดที่ทรงทำได้ก็จะทรงทำเอง และบ่อยครั้งที่ไม่โปรดให้มีผู้ติดตาม ...วันเวลาผ่านไป จากเจ้าชายน้อยที่ช่างสงสัยใคร่รู้เจริญวัยเป็น เจ้าชายหนุ่มผู้งามสง่า ช่างคิดและช่างเจรจา

เจ้าชายเห็นเขานิ่งเงียบไป จึงหันไปทางเด็กหนุ่มด้านข้างข้าง

"พิฆาน วันก่อนเจ้าก็ไปกับคิตาด้วยไม้เท้าหรือ ได้ยินว่าสู้กับหมาป่า ยักษ์ด้วยนี่" เจ้าชายตรัสพลางกอดอก แลมองด้วยสายตาชื่นชม เนื่องจาก พระองค์ไม่ใช่นักรบ และแทบไม่มีทักษะในการใช้อาวุธเลย

คนถูกถามยิ้มออกมาเมื่อเห็นสายตาเช่นนั้น แต่แล้วยิ้มนั้นกลับ เจื่อนลง

"แต่ที่คิตาบาดเจ็บก็เพราะช่วยข้าไว้" เขาทูลตอบ

เจ้าชายยิ้มนิดหนึ่ง แล้วจึงก้าวลงจากบันไดชั้นสุดท้าย ตรงมาทาง เด็กหนุ่ม

อันที่จริงเขารู้เรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว รู้เหตุการณ์ทั้งหมดจากคำบอก เล่าของทหารหลวงที่ส่งมาจับตัวคุณในกองกำลัง

...องค์ยุพราชไม่เคยไว้ใจเสตลัญฉน์!

"เจ้าทำดีแล้ว ข้าแต่เพียงประสพการณ์" เจ้าชายปลอบ พลาง เอื้อมหัตถ์วางลงบนบ่าของพิฆาน "ศึกษาจากคิตาให้มากไว้สิ" ตรัสแล้ว จึงเดินไปปลดม้าสีขาวที่ได้คันไม้ใหญ่

"อีกสักครู่ท่านพ่อจะเรียกประชุมเสนาบดี คงอยากรู้เรื่องเมื่อคืน ก่อน" ในที่สุดเจ้าชายก็บอกจุดประสงค์ของการมา แล้วจึงหยุคนิดหนึ่ง หันกลับไปทางคิตา "ข้าเองก็อยากรู้ เหตุใดพวกเมยาติจึงต้องโจมตีเรา

อยู่เป็นนิจ เราสูญเสีย พวกมันก็สูญเสีย แล้วจะทำเพื่ออะไร"

คีตาไม่ทราบคำตอบ จึงนั่งเสีย เจ้าชายเห็นดังนั้นจึงถอนหายใจเบาๆ

"เรารีบไปกันเถอะ" เจ้าชายตรัส คีตารับคำสั่งแล้วจึงหันไปบอกกล่าวผู้ติดตามให้อยู่ควบคุมการฝึกซ้อมแทน ส่วนเขากับพิฆานพากันขึ้นม้าควบขับตามเจ้าชายไป

พระราชวังแห่งแคว้นอากันท์ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของกรุงอุษณบุรี มีลักษณะเป็นปราสาทหินทรายที่ได้รับการสลักตกแต่งผนังอาคารอย่างสวยงามตามสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ ทั้งนี้เพราะพระราชวังเดิมถูกไฟไหม้ในการจลาจลครั้งใหญ่ จึงต้องมีการสร้างใหม่เมื่อราวสามร้อยปีก่อน

บริเวณทางเดินสู่ท้องพระโรงค่อนข้างโปร่ง ด้วยมีช่องหน้าต่างสูงจากเอวจดเพดาน เรียงรายติดกันเป็นฟีด...พิฆานเห็นเช่นนี้แล้วก็มักนึกขึ้นในใจ โฉนไม่ทำเป็นทางเดินนอกอาคารเสียเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาก่อนหินให้เป็นช่อง

เขาเดินตามเจ้าชายนิรมันและคีตามาตามทาง เมื่อถึงมุมนอกอาคารก่อนเลี้ยวไปยังหน้าท้องพระโรง เจ้าชายนิรมันก็หยุดรั้งอยู่ ปลอ่ยให้เขาและคีตาเดินไปก่อน เพราะถ้าถึงด้านหน้าประตูแล้ว มหาดเล็กจะต้องประกาศพระนาม ซึ่งไม่เป็นการอันควรหากจะมีผู้อื่นที่ไม่ใช่ทหารหลวงหรือมหาดเล็กประจำพระองค์ติดตามเข้าไปในเวลานั้น

เมื่อก้าวผ่านประตูท้องพระโรงเข้ามาแล้ว สิ่งแรกที่เห็นเด่นอยู่ตรงกลางห้องด้านในสุดคือแท่นยกสูงสองระดับทำเป็นขั้นบันได บนแท่นนั้นมีเก้าอี้ตัวใหญ่สลักจากหินอ่อนทั้งก้อน ตามผนัง ที่เท้าแขน และขาเก้าอี้มีลวดลายสลักสวยงาม ประดับด้วยอัญมณีหลากชนิด บนเก้าอี้มีเบาะกำมะหยี่สีแดงวางอยู่สำหรับนั่งและพิง

สิ่งนี้เองที่เรียกว่าบัลลังก์...บัลลังก์ก็คือเก้าอี้หุรหัตถ์หนึ่งเท่านั้น ถัดจากบัลลังก์ลงมาระดับหนึ่งมีเก้าอี้ที่มีการประดับตกแต่ง

น้อยกว่าอีกสองตัววางอยู่ทางด้านซ้ายและขวาของบัลลังก์ เป็นที่ประทับสำหรับเจ้าชายทั้งสองพระองค์ และถัดลงมาจากแท่นนั้นก็มียี่เก้อวางเรียงรายอยู่สองฟาก หันหน้าเข้าหาด้านใน เป็นที่นั่งประจำตำแหน่งของเสนาบดีและข้าราชการอื่นๆ ลดหลั่นกันลงมาตามตำแหน่งหน้าที่

ตำแหน่งของคีตกาอยู่เกือบท้ายแถวทางฝั่งขวาของบัลลังก์ ทั้งนี้เพราะเขาเป็นเพียงผู้นำกองกำลังที่ได้รับบัญชาให้มาเข้าร่วมการประชุมเท่านั้น หากได้มีตำแหน่งทางราชการไม่ว่าเขาจะได้รับได้รับความสนใจจากผู้หลักผู้ใหญ่มากมาย

คีตกากล่าวทักทายเสนาบดีอาวุโส ผู้บัญชาการกองพลราบ ผู้บัญชาการกองพลเรือ และข้าราชการท่านอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง พวกเขา ก็ทักทายตอบ ชวนกันพูดคุยเรื่องต่างๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เกี่ยวเนื่องถึงราชการงานเมือง เรื่องการวางแผนต่อสู้กับพวกเมยาซิก รวมทั้งเรื่องอาการบาดเจ็บของคีตก

สำหรับพิฆาน เวลานี้คือการเรียนรู้งาน เรียนรู้ว่าคีตกทำอะไรบ้าง ความลับใดที่เขาเก็บไว้ ความจริงใดที่เขาเปิดเผย แม้แต่สีหน้าท่าทางอาการที่ควรแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น พิฆานก็สังเกตทั้งหมด

คีตกเคยบอกเขาว่า กับคนบางคน เรารู้ว่าเป็นมิตรแท้และเชื่อถือได้ ส่วนคนบางคนก็แสดงออกว่าเป็นศัตรู นี่ก็เชื่อได้สนิทใจเช่นกัน เชื่อว่าคนผู้นั้นจะปองร้ายแน่ๆ หากแต่คนบางคนเราไม่รู้ว่าเป็นมิตรหรือศัตรู แม้ฉากหน้าจะเป็นมิตร แต่ฉากหลังอาจกำลังหาทางเล่นงานเราอยู่ก็ได้ ดังนั้นจึงอย่าได้วางใจ

คีตกยังเคยบอกอีกว่า แม้จะรู้ว่าใครเป็นมิตรใครเป็นศัตรูก็อย่าได้แสดงออกมากนัก ความลับบางอย่างควรเก็บงำไว้ แม้แต่กับมิตร เพราะบางครั้งมิตรก็อาจคิดต่างกับเรา หรือเผลอเปิดเผยความลับของเราต่อศัตรูเช่นกัน

พิฆานเคยทบทวนคำพูดนี้หลายครั้ง แม้คีตกไม่ได้บอกว่ามีตรรกะหรือศกกลับกลาย แต่เขาทราบดีว่าความหมายเป็นเช่นนั้น

เขายืนมองคีตาพุดคุยกับผู้บัญชาการกองพลราบที่อยู่บนเครื่องบินเครื่องบิน
สีน้ำตาลและผู้บัญชาการกองพลม้าในชุดสีแสดดำ คนเหล่านั้นมีเรื่อง
คุยกันมาก เพราะโดยปกติผู้บัญชาการทหารทั้งหลายจะอยู่หัวเมือง
ชายแดนสักเดือนหรือสองเดือนจึงเข้าเมืองหลวงมาเพื่อร่วมประชุม
เสนาบดีเสียทีหนึ่ง

เด็กหนุ่มฟังพวกเขาคุยกันอีกสักครู่ใหญ่ก็ได้ยินเสียงประกาศ
พระนามเจ้าชายนิรมัน เจ้าชายทรงก้าวเข้ามาในห้องพระโรง รับการ
คำนับทักทายจากเหล่าข้าราชการแล้วก็ทรงก้าวไปประทับที่เก้าอี้ทางด้าน
ซ้ายของบัลลังก์

พิฆานเห็นแล้วอัครสูภิกนิยมนิรมันในพระองค์ไม่ได้ แม้จะทรงเป็นกันเอง
กับผู้คนทั่วไป แต่ก็ยังไว้องค์ตามฐานะได้อย่างเหมาะสม แตกต่างจาก
พระเชษฐาธิปไตย

ความคิดของพิฆานยังไม่ทันเลยไปไหน เสียงประกาศพระนามก็
ทำให้เขาแทบสะดุ้ง

เจ้าชายนิรมัน อัครสูภิกนิรมันแห่งแคว้นอาภักดิ์ เดินลื่นเข้ามาภายใน
ห้องห้องพระโรงจนผ้าคลุมปลิว

พระองค์มีรูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาละม้ายคล้ายเจ้าชายนิรมัน กล่าว
คือมีผมสีน้ำตาลอ่อนประกายทอง แม้ดวงตาเรียวกว่า แต่นัยน์ตาเป็น
สีน้ำตาลอ่อนเช่นเดียวกัน ทว่าแวตานั้นต่างกันอย่างยิ่ง ทรงมีแวตา
อย่างคนเย่อหยิ่งถือตัว มักมองเลยผ่านศีรษะไปเสียทุกคน

เจ้าชายนิรมันอยู่ในชุดสีน้ำเงินอันเป็นเครื่องแบบของกองทหาร
รักษาพระนคร หรือที่เรียกสั้นๆ ว่าทหารหลวง ผ้าคลุมกำมะหยี่ยาวก็เป็น
สีน้ำเงิน มีลายเดินทองตามชายผ้าคลุม ถัดเข็มแสดงฐานะราชตระกูล
และเหรียญตราแสดงฐานะผู้นำกองทหารรักษาพระนคร พร้อมทั้งคาด
ดาบประดับอัญมณีไว้ที่เอว

พิฆานเห็นผ้าคลุมของเจ้าชายนิรมันครั้งใดก็ให้คนอื่นขำไม่ได้...
เหตุใดจึงเอาผ้ามาทำเป็นผ้าคลุม

ความจริงตอนที่ดำเนินลี้วเข้ามาพร้อมกับทหารในสังกัดนั้น องค์ยุพราชไม่ได้ทรงเหลือบพระเนตรแลใคร ไม่สนพระทัยทักทายใคร สายพระเนตรของพระองค์นั่งตรง แต่เพียงก้าวผ่านคีตาเท่านั้น ก็ทรงชำเลื่องหางพระเนตรมองมา สายตาไม่ได้เป็นมิตรแม้แต่น้อย

...นี่เอง ศัตรูที่ประกาศตนเป็นศัตรู

เจ้าชายก้าวขึ้นไปบนแท่นสูง ประทับลงที่เก้าอี้ทางด้านขวาของบัลลังก์ พินามมองตาม จากนั้นสายตาก็กวาดไปที่บัลลังก์อีกครั้ง...ต่อไปภายหน้าเจ้าชายนรบดีจะเป็นผู้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์นี้...คิดแล้วก็รู้สึกขนลุกไม่ได้

เขาเคยถามคีตาว่า ถ้าเจ้าชายนรบดีขึ้นเป็นราชาแล้วคีตาจะทำอะไร ทว่าคีตาเพียงหันมามิ้มแล้วตอบสั้นๆ...ทำตามหน้าที่

เพราะทำตามหน้าที่นี้เอง องค์ยุพราชจึงไม่สามารถทำอะไรคีตาได้ แม้จะไม่โปรดที่ผู้นำกองกำลังเล็กๆ กลับมีสิทธิเข้าประชุมร่วมกับเสนาธิการ แต่เพราะคีตาทำตามหน้าที่ ทำตามพระบัญชาขององค์ราชา เจ้าชายนรบดีจึงไม่อาจโต้แย้งอันใด

พินามคิดถึงตรงนี้แล้วลอบยิ้มออกมานิดหนึ่ง ใครๆ ก็รู้ว่าเจ้าชายนรบดีทรงเอาแต่พระทัย เย่อหยิ่ง ขี้โอ้อวด เมื่อเห็นคีตาได้รับความไว้วางใจจากองค์ราชา เหล่าเสนาบดีและข้าราชการทั้งหลายก็ให้ความสำคัญกับเขา ผู้คนก็นับถือชื่นชมเขา เจ้าชายเองย่อมไม่พอพระทัย

...คงเป็นเช่นเดียวกับราชาอศิรัชต์ในสมัยก่อนกระมัง

ได้ยินมหาดเล็กประกาศพระนามอีกครั้ง ครานี้เป็นพระนามที่ทุกคนต้องยืนขึ้น กำมือขวาขึ้นทาบอกซ้าย และค้อมกายแสดงความเคารพอย่างสูงสุด

"พระราชภาควานเสด็จ!"

บทที่ 4

ศัตรูที่ปกปิด

แคว้นอาภักดิ์แบ่งการปกครองเป็นเมืองต่างๆ โดยมีกรุงอุษณบุรี
เป็นเมืองหลวง

ราชาผู้ปกครองแคว้นองค์ปัจจุบันมีพระนามว่า ราชาภควาน
พระชันษาล่วงเลยจากวัยกลางคนเข้าสู่วัยชราแล้ว พระองค์มีลักษณะของ
ผู้นำที่นิ่งขรึมส่ารวม พระพักตร์เอบอึมทว่าไม่มีใครแย้มสรวล หากแต่
ดวงพระเนตรมีแววปรานี

พระองค์มีโอรสสองพระองค์ องค์แรกคือเจ้าชายนรบดี พระชันษา
ยี่สิบเจ็ดปี นอกจากจะเป็นรัชทายาทแล้ว องค์ราชายังให้ดำรงตำแหน่ง
ผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระนครด้วย ทั้งนี้เพราะทรงเห็นว่าเจ้าชาย
ทรงศึกษาด้านการทหารมา

สำหรับเจ้าชายองค์รอง คือ เจ้าชายนirman ทรงมีนิสัยรักการเรียนรู้
ทรงรู้กว้าง เนื่องจากพระองค์ชอบหาความรู้ มักได้ถามจากผู้เชี่ยวชาญ
อยู่เสมอ แต่โดยมากพระองค์มักจะพูดคุยกับเหล่าผู้ติดตามของเสนาบดี
ทั้งนี้เพราะเจ้าชายทรงทราบว่าเสนาบดีทั้งหลายล้วนมีงานล้นมือจึง

ไม่เอายากรบกวณ นอกจากนี้ยังมักทูลขออนุญาตองค์ราชาเพื่อติดตาม
คณะทูตหรือคณะพ่อค้าไปยังต่างแดนด้วย

ดังนั้น ในยามเสนาบดีฝ่ายการคลังรายงานเรื่องผลผลิตทางการ
เกษตรในไตรมาสที่ผ่านมา เจ้าชายนิรมันจึงให้ความสนใจเป็นพิเศษ ทรง
ทราบว่าผลผลิตที่ดี มีปริมาณมาก ย่อมส่งออกได้มาก เงินตราไหลเข้า
มามาก ก็นำมาพัฒนาประเทศได้มาก

ส่วนองค์ราชานั้นประทับฟังรายงานด้วยอาการสงบ ไม่ว่าจะเป็น
รายงานในด้านดีหรือร้าย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์เพียงฟังแล้ว
เลยผ่านไป พระองค์ย่อมดำริ เพียงแต่ไม่แสดงออก ไม่ตรัสสิ่งใดออกมา
หากยังไม่ถึงเวลา

"การเคลื่อนไหวของพวกเมยาคิกระยะนี้เป็นอย่างไรบ้าง" องค์
ราชาตรัสขึ้นช้าๆ หลังจากการรายงานของเสนาบดีฝ่ายการคลังจบลง
และไม่มีวาระใดเพิ่มเติม

คีตก้าวออกมา ถวายความเคารพ ก่อนเอ่ยขึ้น "ยังคงมีการโจมตี
ประปราย ส่วนมากจะเป็นในหมู่บ้านตามแนวชายป่า ล่าสุดก็เมื่อคืนก่อน
เกิดนอกกรุงอุษณบุรี ห่างไปทางใต้ประมาณหกโยชน์"

"หกโยชน์..." องค์ราชาตรัส "นั่นนับว่าใกล้มาก เจ้าคิดหาทาง
ป้องกันบ้างหรือยัง"

"ข้าเห็นว่าระยะนี้พวกเมยาคิมีการเปลี่ยนรูปแบบการโจมตี อาจ
มีแผนอะไรอยู่ ดังนั้นจึงคิดจะไปสำรวจที่ชายป่าปิศาจ คงพอมีเบาะแส
อะไรบ้าง" เขาตอบเรียบๆ แต่ในใจยังคงลังเลสงสัยถึงเรื่องพิษที่อาบบน
เล็บค้ำควาในคืนนั้น

ราชาทวนพยับพระพักตร์เล็กน้อยเป็นการยอมรับความคิดเห็น
แต่เสียงหนึ่งกลับแย้งขึ้น

"พระบิดา เสดลัญฉุณห์ทำศึกกับปิศาจเมยาคิมาช้านาน ยังไม่
อาจปราบพวกมันลงได้ ข้าเห็นว่าในเมื่อกองกำลังเสดลัญฉุณห์สู้พวกมัน
ไม่ได้ เราควรส่งทหารไปกำจัดพวกมันในป่าปิศาจเสียให้สิ้นซาก"

องค์ราชานิ่งเฉยอยู่ชั่ววินาทีหนึ่ง แต่เป็นวินาทีที่ผู้บัญชาการพลราบ และผู้บัญชาการพลเรือต่างมองหน้ากันเล็กน้อย และหันมองศีตาด้วยอาการเดียวกัน เห็นศีตายืนนิ่งด้วยท่าที่ผ่อนคลาย พวกเขาก็เบาใจลง

"อย่าเลย นรบดี" องค์ราชาตรัส "พลราบจากทางเหนือกว่าจะลงไปถึงป่าปิศาจก็ใช้เวลาเป็นวันๆ ทหารจะอ่อนล้าเสียก่อน ส่วนพลเรือก็ไม่ชำนาญการสู้รบในป่า และที่สำคัญที่สุด พวกเมยาคิดใช้ชีวิตชุ่มฉ่ำใจดี ทหารเราเข้าไปก็มีแต่ตายเท่านั้น เสดาลัจฉน์ต่อสู้กับพวกเมยาคิดมานาน ย่อมรู้ชั้นเชิงของพวกมันและมีวิธีรับมือที่ดี"

"แต่..." องค์ยุพราชทำท่าจะแย้งขึ้นอีก องค์ราชาจึงยกพระหัตถ์ห้ามไว้

"นี่เป็นงานของเสดาลัจฉน์...ศีตา เจ้าจงทำตามที่ว่ามานั้นเถิด"

ผู้นำกองกำลังเสดาลัจฉน์รับคำเข้มแข็ง ก่อนจะแสดงความเคารพ องค์ราชาและก้าวกลับไปยังที่ของตน ในขณะที่องค์ยุพราชได้แต่กระแทกหลังพึงเก้าอี้อย่างขุ่นเคือง

เนินเตี้ยปกคลุมด้วยหญ้าเขียวที่นอกพระราชฐานทางทิศตะวันตก มีไม้ใหญ่ยืนต้นโคดเดี่ยวอยู่บนยอดเนินเพียงลำพัง

ม้ากำลังคืบคลานขึ้นเนินมาด้วยความเร็วสูงจนเกรงว่าจะหยุดไม่อยู่ แต่เมื่อถึงยอดเนินแล้วมันก็ยกขาหน้าขึ้นตะกุกอากาศก่อนจะหยุดลง แสดงถึงความชำนาญของผู้บังคับขี่

ม้ายังไม่ทันวางขาหน้าทั้งสอง คนก็กระโดดลงจากหลังของมัน ก้าวกระแทกกระทั้นตรงไปยังต้นไม้ใหญ่โคดเดี่ยวบนเนินนั้น เขาหวดแส้ม้าในมือฟาดใส่ลำต้น ตะไส้ต้นไม้ฉีกกับมันเป็นศัตรูคู่อาฆาต

เบื้องหลัง ห่างไปอีกเล็กน้อยมีม้าอีกสามสี่ตัวควบติดตามมา ผู้คนบนหลังม้าเมื่อเห็นม้าตัวแรกหยุดอยู่ก็พากันรั้งบังเหียนหยุดม้าของตนเช่นกัน จากนั้นต่างคนจึงต่างลงจากหลังม้า น้อมกายแสดงความเคารพ

"เอ่อ...เจ้า...เจ้าชาย..." คนหนึ่งรวบรวมความกล้าเรียกขึ้น

"ไป!" เจ้าชายตะคอก

"เอ่อ...แต่..."

"บอกว่าเป็นไป!" คราวนี้เจ้าชายทรงหันมาตวาดพร้อมหวดแสฟาดลงบนพื้นตรงหน้าคราหนึ่ง เหล่าทหารผู้ติดตามจึงได้แต่ขื่นม้ามที่กำลังกระสับกระส่าย คอบกระเจิงไปคนละทิศละทาง

เจ้าชายนรบดีหันกลับมากระแทกสันเท้าใส่ลำคันทันอีกครา สีหน้าเคียดขี้ งัดฟันกรอดด้วยความเคียดแค้น

การประชุมเมื่อครู่ พระบิดาปฏิเสธข้อเสนอของเขา แต่กลับทรงเห็นด้วยกับข้อเสนอของคีตา พระบิดาเข้าข้างคีตาโดยไม่ไว้หน้าเขาแม้แต่น้อย...ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น!

รอก่อนเถิด รอให้เขาเกล็ดราชย์เสียก่อน ถึงเวลานั้นเขาจะยุบกองกำลังเสกालัญญ์ ทำในสิ่งที่ราชาอริราชค์ทำไม่สำเร็จ เขาจะปลดคีตาลงมาเป็นข้ารับใช้ จะทรมาณคนโอหังเช่นนั้นเสียให้หน้าใจ

คิดเช่นนั้นแล้วจึงฟาดโบยแส้ม้าใส่ลำคันทันไม้หลายครั้ง ปรากฏแนวยาวไขว้สลับไปมาในเนื้อไม้

"คันทันไม้ทำอะไรให้พระองค์หรือเจ้าชาย" เสียงหนึ่งดังขึ้นเหนือพระเศียร

องค์ยุพราชพลันรู้สึกใจสั่นอย่างบอกไม่ถูก แต่เลิกมาเขาได้รับการปกป้องคุ้มครองเป็นอย่างดีในฐานะเจ้าชายองค์โต ผู้ที่จะเป็นรัชทายาท ผู้ที่จะครองบัลลังก์ เขาย่อมไม่เคยรู้สึกตื่นตระหนกมาก่อน แต่...เสียงหนึ่งดังขึ้นโดยที่เขาไม่เห็นตัวผู้พูด เสียงอยู่ใกล้แค่นี้ อีกทั้งยังอยู่เหนือศีรษะเพียงนี้

เจ้าชายพลันสะบัดแส้ม้า หวดใส่กิ่งก้านเบื้องบน พलगหมุนตัวออกไปอยู่นอกแนวร่มไม้ ชักดาบจากข้างกายขึ้นคุ้มกันองค์

"ไม่ต้องตกใจไป เจ้าชาย" เสียงนั้นดังขึ้นอีก คนยังอยู่ในคันทันไม้ "ข้าไม่ได้จะทำอะไรท่าน แต่ข้ามีข้อเสนอ"

"เสนออะไร เจ้าเป็นใคร ออกมา!" เจ้าชายตวาด สายตาเพ่งมอง

ไปในกึ่งใบของคันไม้หนาทึบ

ชั่วครู่ ร่างหนึ่งกระโดดคุบลงมาจากต้นไม้แล้วยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าพระองค์ เจ้าชายมองคนตรงหน้าอย่างไม่ไว้ใจ...เขาเป็นชายลักษณะดี รูปร่างสมส่วน ผมสีเทานั้นทำให้คุณคล้ายคนมีอายุ ทว่าใบหน้ากลับเป็นชายหนุ่ม คะเนอายุอาจจะน้อยกว่าพระองค์เสียด้วยซ้ำ ริมฝีปากมีรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม ดวงตาเรียวสีอำพันก็หลุกหลิกกลิ้งกลอกหาความน่าเชื่อถือไม่ได้แม้แต่น้อย

"เจ้าชาย" คนผู้นั้นก้าวเข้ามาใกล้พร้อมกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

"หยุด! ถอยออกไป!" องค์ยุพราชทวาดสัง ยังคงขวางคานอยู่ตรงหน้า

ชายผมเทายกมือทั้งสองข้างขึ้นในท่ายอมแพ้และเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนไม่ได้พกพาอาวุธแต่อย่างใด เจ้าชายจึงค่อยๆ ลดคานลง แต่ยังไม่ยอมเก็บคืนฝัก

"ข้าชื่อ อารัญ" ชายผมเทาแนะนำตนเอง "ข้ารู้ว่าเหตุใดพระองค์จึงโกรธแค้นเช่นนี้"

"ข้าโกรธแค้น..." เจ้าชายทวนคำอย่างไม่ไว้ใจ จ้องมองคนตรงหน้าตาไม่กะพริบ

"ใช่ ท่านโกรธแค้น...ท่านโกรธแค้นคิตาแห่งเสดาลัจฉน์"

เขาพูดตรงๆ เจ้าชายโกรธแค้นคิตาจริง มิใช่เพียงโกรธแค้น ยังรังเกียจอย่างที่สุด...โดนผู้นำกองกำลังเล็กๆ จึงได้เข้าร่วมประชุมเสนาบดีเสียทุกครั้งไป โฉนคนที่ไม่มีตำแหน่งหน้าที่ใดในราชการจึงได้รับการยอมรับถึงเพียงนั้น

"ฝ่าบาทต้องการกำจัดคิตาไม่ใช่หรือ" อารัญกล่าวต่อ "ข้าสามารถช่วยท่านได้นะ"

"เจ้าจะช่วยข้า...เหตุใดจึงจะช่วยข้า คิตาทำอะไรให้เจ้า" องค์ยุพราชตรัสถาม

"เขาไม่ได้ทำอะไร ข้าเพียงแต่ต้องการ..." หยุคนิดหนึ่ง พลัง

จอมองเจ้าชาย ยิ้มในดวงตา "ต้องการตำแหน่งหน้าที่อันมั่นคงเท่านั้น"
ตำแหน่งหน้าที่อันมั่นคง...เจ้าชายคิด ที่แท้คนผู้ที่มีความละโมภ
ต้องการยศถาบรรดาศักดิ์นั่นเอง

เขาชำเลื่องมองอีกฝ่าย เห็นอาร์นุยังคงยิ้ม ดวงตาพร่าไปด้วย
ประกายแห่งเล่ห์เพทุบาย

"เจ้าจะช่วยข้าอย่างไร"

อาร์นุยิ้มกว้างขึ้น "ท่านคิดว่าจะเป็นอย่างใด หากในเสตลัญญณ์
มีชาวเมยาคิกแฝงตัวอยู่"

องค์ยุพราชนิ่งไปเล็กน้อย จากนั้นรอยยิ้มจึงปรากฏขึ้นบนใบหน้า
และสุดท้ายกลายเป็นหัวเราะ...หากพบหนอนแมลงในอาหาร คนกินย่อม
ต้องโยนอาหารจานนั้นทิ้ง หากในเสตลัญญณ์มีพวกเมยาคิก ความ
น่าเชื่อถือจะอยู่ที่ใด

เจ้าชายเหลือบมองอาร์นุอีกครั้ง คนผู้นี้แม้จะไว้ใจไม่ได้ แต่คงมี
ประโยชน์อยู่บ้าง อย่างกระนั้นเลย กองทหารทั้งกองพระองค์ยังคงควบคุมได้
จะนับอะไรกับคนโลกเพียงคนเดียว

"เอาเถิด อาร์นุ" เจ้าชายตรัส "ข้าจะให้โอกาสเจ้าพิสูจน์ หากเจ้า
สามารถทำให้เสตลัญญณ์หมดความหมาย ทำให้ศัตรูกระเด็นออกจาก
กรุงอุษณบุรีหรือถูกอัปเปหิออกนอกแคว้นไปได้ ข้ามีตำแหน่งให้เจ้าแน่"
ตรัสแล้วก็ทรงพระสรวลด้วยความสนใจยิ่งนัก

อาร์นุยกมือทาบอกซ้าย ค้อมหลังแสดงความเคารพอย่างสูงพร้อมกับ
รอยยิ้ม ทว่าดวงตาลับมีเพียงแววหยาบหยัน หากความนอบน้อมจริงใจ
ไม่ได้แม้แต่เน้อย

ศิดาควมม้าเหาะอย่างมาตามถนนสายหลักของเมืองหลวง ถนน
ซึ่งจะพาเขามุ่งตรงจากพระราชวังไปยังจัตุรัสกลางเมือง

เมื่อครู่หลังจากการประชุม เขาก็ให้พิฆานกลับไปยังค่ายฝึกก่อน
ส่วนตนเองขี่ม้าตรงมาทางนี้ ความรู้สึกไม่สบายใจนำพาเขามาทางนี้

ในที่ประชุม รับสั่งขององค์ราชาทำให้เจ้าชายนรบดีเสียหน้า ไม่น้อย ไม่ต้องสงสัยเลย เจ้าชายคงโยนความผิดทั้งหมดมาที่เขาอย่างแน่นอน

...แต่เขาทำตามหน้าที่ รับผิดชอบหน้าที่อย่างดีที่สุดก็ควรจะเพียงพอแล้วไม่ใช่หรือ

ในเวลาบ่ายเช่นนี้ ท้องถนนยังคงพลุกพล่านไปด้วยผู้คน ชายหนุ่มหยุดม้าเมื่อถึงที่หมาย เขาลงจากหลังม้าแล้วจึงงม้นก้าวผ่านซุ้มประตูเข้าไปในบริเวณสวนกว้าง ผูกม้าไว้ที่เพิงข้างกำแพงหินแกรนิต จากนั้นจึงค่อยเดินไปตามทาง ผ่านสนามหญ้าและสระน้ำกว้างขวาง ตรงไปยังอาคารหลังใหญ่โตซึ่งตั้งตระหง่านอยู่กลางสวน เขาหยุดยืนอยู่ที่หน้าประตูไม้ พลังป้องกันมองขึ้นไปตามความสูงของอาคาร เห็นยอดแหลมที่มีวัตถุกลมทำจากโลหะสะท้อนแสงอาทิตย์ บังเกิดเป็นรัศมีจ้าสว่างไสว

ที่นี่คือวิหารแห่งแสง...วิหารศักดิ์สิทธิ์ซึ่งตั้งอยู่ ณ จัตุรัสกลางกรุง ความจริงวิหารแห่งแสงมีอยู่ทั่วไปตามเมืองใหญ่น้อย ทว่าวิหารแห่งแสงในกรุงอุษณบุรีนี้เป็นศูนย์รวมของทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งประวัติศาสตร์ของแคว้นนับแต่ครั้งชาวอูตตราศูรอพยพลงมาตั้งถิ่นฐาน ครั้งสงครามกับพวกเมยาคิด มีรายพระนามของราชาตั้งแต่ปฐมราชาจนถึงรัชกาลก่อนหน้าองค์ปัจจุบัน รวมถึงพงศาวดาร คำนาน และความเชื่อต่างๆ ที่เกี่ยวกับเทพเจ้าแห่งแสง

วิหารแห่งนี้มีขนาดใหญ่โต สร้างจากหินแกรนิต สถาปัตยกรรมอยู่ในยุคสมัยใกล้เคียงกับคฤหาสน์เสดาล์ณณ์ อาจจะเก่ากว่าเล็กน้อย ประตูทางเข้าอยู่ทางทิศตะวันออกอันเป็นทิศรับแสงแรกแห่งวัน

ความเชื่อในการสร้างบานประตูทางทิศตะวันออกนี้มีมาแต่โบราณแล้ว ชาวบ้านเชื่อกันว่าเทพเจ้าแห่งแสงจะเดินทางจากทิศตะวันออก เข้าสู่บ้านเรือนในยามเช้า อวยพรให้คนในบ้านทำการงานราบรื่น ประสบแต่สิ่งดีๆ ตลอดวัน ดังนั้นแทบทุกบ้าน แม้แต่พระราชวังก็สร้างบานประตูทางทิศตะวันออก

คีตาค่อยๆ ผลักประตูไม้ซึ่งตั้งสูงทั้งหนาทั้งหนักออกช้าๆ บานพับส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดชวนวังเวง แม้ภายนอกจะดูเก่า แต่ภายในได้รับการปรับปรุงตกแต่งใหม่อยู่เสมอ ดังนั้นจึงไม่ดูโบราณมากนัก

โถงใหญ่ของวิหารหินนั้นสูงและกว้างขวางราวกับจะสร้างขึ้นเพื่อจุคนทั้งเมือง รอบด้านทำเป็นสามชั้น แบ่งเป็นห้องจำนวนมากสำหรับให้ชาวเมืองมาทำพิธีกรรมอันเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ตามผนังของชั้นที่สองและสามยังตกแต่งด้วยภาพเขียนสี บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานต่างๆ ริมผนังหรือมุมห้องซึ่งเป็นที่ว่างก็ยังมีตู้แสดงสิ่งของและอาวุธโบราณคล้ายพิพิธภัณฑ์ขนาดเล็กย่อมเลยทีเดียว

เลยไปทางด้านหลังของโถงใหญ่ก็ยังมีห้องอีก เอาไว้สำหรับรับรองแขกสำคัญที่มาร่วมงานพิธีใหญ่ๆ ซึ่งมักจะจัดที่ห้องโถง ลึกเข้าไปตามทางเดินอันซับซ้อนเป็นส่วนหนึ่งของห้องตำราสำหรับเก็บตำราประวัติศาสตร์และตำนานต่างๆ ที่มีจำนวนมากมาย และส่วนมากจะอยู่ในรูปของใบลานจารอักษร ผูกติดกันแล้วพับเข้าเป็นเล่ม บางส่วนก็เป็นแผ่นหนังเขียนด้วยหมึก เคลือบทับด้วยน้ำยา ทว่าห้องเก็บตำราเหล่านั้นกลับไม่ค่อยมีคนสนใจเหลือวแล ปล่อยให้รกร้างเต็มไปด้วยฝุ่นผงจับหนา

สำหรับโถงใหญ่นั้นมีเพดานสูง จึงให้ความรู้สึกโปร่ง ด้านในมีแท่นพิธี เหนือแท่นพิธีมีดวงอาทิตย์จำลองดวงโต ทำจากโลหะสำริด ประกอบด้วยรัศมีสีทอง ซึ่งไม่ว่าจะมองมุมใดก็เห็นเป็นแปดแฉก เพดานเหนือดวงอาทิตย์จำลองนั้นเป็นกระจกใสเพื่อปล่อยให้แสงอาทิตย์จากดวงจริงสาดส่องเข้ามาในยามกลางวัน ให้แสงจันทร์แสงดาวลอดผ่านเข้ามาในยามกลางคืน

คีตาท้าวมายืนอยู่ตรงหน้าแท่นพิธี เขาชอบมองดวงอาทิตย์จำลองอันเป็นสัญลักษณ์แทนเทพเจ้าแห่งแสง ยามมองดวงอาทิตย์นั้นแล้ว จิตใจของเขาก็แจ่มใสขึ้นราวกับต้นไม้ได้อาบแสงตะวัน

ที่นี่...นอกจากเป็นแหล่งรวมจิตใจของชาวอุคตราฐแล้ว ยังเป็นแหล่งพักพิงใจของคีตาคด้วย

เขาก้าวจากบริเวณหน้าแท่นพิธีกลับมายังเสาต้นที่สามทางด้านขวาของแท่นพิธีนั้น...ที่นั่นมีหุ่นสำริดตัวหนึ่ง

ความจริงแล้วในโถงใหญ่นี้มีหุ่นสำริดขนาดเท่าคนจริงหลายตัว อยู่ในอาภักปกริยาแตกต่างกัน ที่ฐานหุ่นจะมีแผ่นโลหะสลักชื่อของหุ่นนั้นๆ ไว้ บ้างเป็นบุพราชาแห่งแคว้นซึ่งมักจะตั้งอยู่บนแท่นสูงอีกชั้นหนึ่ง บ้างก็เป็นบุคคลสำคัญผู้ทำคุณประโยชน์

คิตาไล่ดูหุ่นเหล่านั้น ตั้งแต่องค์ปฐมราชา หุ่นราชอติราช ราชอติรัศ ซึ่งเขาคิดว่ามีเค้าลักษณะคล้ายเจ้าชายนรปติอยู่บ้าง ผ่านหุ่นราชาองค์อื่นๆ บุคคลสำคัญคนอื่นๆ จนกระทั่งมาหยุดยืนตรงหน้าหุ่นตัวหนึ่ง

หุ่นตัวนี้มีรูปร่างสูงใหญ่ เค้าโครงใบหน้าเคร่งขรึม ผอมยาว สวมเสื้อผ้านครุฑ อยู่ในท่ายืนเข้มแข็งองอาจ มือซ้ายกำไว้ข้างลำตัว มือขวาดึงอาวุธ ยกขึ้นมาขวางไว้ระดับอก อาวุธที่ถือนั้นมีลักษณะเป็นดาบสองด้าน ใบมีดยาวโค้งเป็นหยัก มีด้ามจับตรงกลาง...ลักษณะคล้ายอสิกร

ที่ฐานของหุ่นนั้นก็สลักชื่อซึ่งคิตาคุ่นเคยเป็นอย่างดี...คิษฏี เสตาลัญจนี วีรบุรุษในดวงใจของคิตา ผู้ที่เขาเทิดทูนบูชาเหนือกว่าผู้ใด

แต่เนื่องจากหุ่นสำริดไม่มีการลงสีแต่งลายจึงขาดรายละเอียดบางอย่างไป คิตาได้แต่มองหุ่นตรงหน้า จินตนาการลักษณะของคิษฏีตามที่เคยได้ยินได้ฟังมา...หากคิษฏีตัวจริงยืนอยู่ตรงหน้าเขาก็คงเป็นชายร่างสูงใหญ่ มีเส้นผมสีดำ และนัยน์ตาสีดำ อันเป็นลักษณะเด่นของคนตระกูลเสตาลัญจนี

แต่ไม่ว่าเฉพาะตระกูลเสตาลัญจนีเท่านั้นจึงจะมีลักษณะเด่นเช่นนี้ ตระกูลอะคิราของเขาก็มีลักษณะเด่นแบบเดียวกัน คนในตระกูลอะคิราล้วนแล้วแต่มีเส้นผมสีดำและนัยน์ตาสีดำด้วยกันทั้งนั้น

เพียงแต่เวลานี้ ตระกูลอะคิราเหลือเขาเพียงคนเดียว...เขาเป็นสายเลือดอะคิราเพียงคนเดียว

คิดถึงตรงนี้แล้ว คิตาก็ได้แต่ลดสายตาลงด้วยความสลดหดหู่...

เสตาลัญญณ์กับอะคีรา ความจริงก็มีชะตากรรมแทบไม่ต่างกัน กระจก
 เสตาลัญญณ์จบสิ้นลงเมื่อยี่สิบปีก่อนพร้อมกับคำสาปและความตายของ
 ราคิต เสตาลัญญณ์ ทายาทคนสุดท้ายของกระจก

เวลานี้กระจกอะคีราก็เหลือเพียงเขาซึ่งทั้งชีวิตมีแต่การต่อสู้ ไม่รู้
 ว่าจะพลาดพลั้งถูกฆ่าสังหารลงเมื่อใด

ความรู้สึกปวดปลาบขึ้นนึกหนึ่งที่บาดแผลตรงอกขวา...ครั้งนี้เขา
 พลาด ดีว่ายังไม่ถึงกับตาย หากครั้งหน้าพลาดอีก จะเป็นเวลาตายของ
 เขาหรือไม่

คิดาดอนหายใจยาว...พรุ่งนี้เขาต้องออกเดินทางไปสำรวจแนว
 ชายป่าปิศาจ บางทีเขาอาจจะไม่ได้กลับมาอีกก็เป็นได้

บทที่ 5

ป่าปิศาจ

นักรบแห่งกองกำลังเสตลัญฉน์ควบจับม้าออกจากค่ายฝึกแต่เช้าตรู่มุ่งหน้าลงสู่ทิศใต้ พวกเขาใช้เวลาวันครึ่งกับบรรลุดังเมืองซึ่งมีหน่วยย่อยของกองกำลังประจำการอยู่

คีตาสั่งให้ทั้งหมดตั้งค่ายพักแรมอยู่นอกเมืองเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนชาวบ้าน พวกเขาหุงหาอาหาร พักเอาแรงเสียหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นจึงจัดแบ่งกองกำลังออกเป็นเจ็ดสาย ให้แต่ละสายกระจายกันออกเดินทางต่อไปยังป่าปิศาจเพื่อสำรวจแนวชายป่าตามจุดที่ได้กำหนดไว้

เขากับพิฆานและนักรบอีกสิบแปดคนขี่ม้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เส้นทางนั้นแม้จะอุดมสมบูรณ์ดี แต่ยิ่งเข้าไปใกล้ป่าปิศาจเท่าไรก็ยิ่งหาบ้านเรือนได้ยากเข้าไปทุกที จนกระทั่งแม้แต่หมู่บ้านเล็กๆ ก็ไม่มีให้เห็นอีก

เดินทางอยู่ก่อนวัน พวกเขาจึงหยุดพัก ตั้งค่ายห่างจากแนวชายป่าออกไปราวครึ่งโยชน์ เป็นการรักษาระยะห่างเพื่อความปลอดภัยจากการโจมตีของพวกเขา

คืนนั้นพวกเขาพักที่ค่ายโดยมีการผลัดเปลี่ยนเวรยามทุกๆ สอง ชั่วโมง ทว่าคืนกลับไม่ได้นอน เขาใช้เวลาตลอดคืนในกระโจมที่พัก ศึกษาภูมิประเทศบริเวณป่าปิศาจจากแผนที่และบันทึกซึ่งได้เตรียมมาก่อนแล้ว

ป่าปิศาจกินอาณาบริเวณกว้างใหญ่จากชายฝั่งสุดปลายแหลมลึกเข้ามาในแผ่นดินถึงกว่ายี่สิบโยชน์ มีลักษณะเป็นป่ารกชัฏ ค่อนข้างชื้น ต้นไม้เขียวชอุ่มตลอดปี ซัยภูมิเช่นนี้จึงเหมาะแก่การซ่อนตัวและง่ายต่อการซุ่มโจมตี นี่เป็นสาเหตุสำคัญหนึ่งที่ทำให้พวกเขาไม่สามารถบุกเข้าป่ากำจัดพวกเมยาคิให้หมดไปได้

อีกประการหนึ่ง ป่าแห่งนี้ยังมีสภาพคล้ายกับดัก นอกจากสภาพแวดล้อมที่ชวนให้หลงวณอยู่ในป่าแล้ว บางแห่งยังมีบ่อโคลนตม มีคิงหนามอันเป็นพิษ และยังมีสัตว์ร้ายต่างๆ นอกเหนือจากพวกเมยาคิเอง ดังนั้นหากไม่ศึกษาเส้นทางให้ชำนาญแล้วก็ยากยิ่งที่จะเดินทางเข้าออกได้

ทิศตะวันตกของป่าเป็นจุดอันตรายที่สุด เข้าใจว่าฐานที่มั่นสำคัญของพวกเมยาคิอยู่ในบริเวณนี้ ทั้งนี้ก็เพราะศิคาเคยเข้าไปที่นั่นแล้วครั้งหนึ่ง...

ยี่สิบปีก่อน...ในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อ ช่วงเวลาแห่งการสูญเสีย

ศิคาในวัยเพียงสิบห้าปีกลับหาญกล้าเดินทางเข้าสู่ป่าปิศาจเพียงลำพัง เขาหลบบุกเดี่ยวไปที่นั่นเพื่อตามหา จินฉา ลูกสาวเพียงคนเดียวของจิรภัจ และราคิส ทายาทคนสุดท้ายแห่งตระกูลเสตลัลญณ์ ผู้มีเลือดครึ่งหนึ่งเป็นเสตลัลญณ์ แต่อีกครึ่งหนึ่งเป็นเมยาคิ ผู้ซึ่งสามารถเปลี่ยนร่างเป็นหมาป่า

...ราคิสผู้ซึ่งมีชะตาตั้งคำสาปในตำนาน...คำสาปที่ว่า เขาจะเป็นผู้นำพาชาวเมยาคิมาทำลายล้างชาวอูตตราสุร!

ทว่าสำหรับจินฉานั้น นางเป็นเพียงหญิงสาวผู้หนึ่ง เป็นคนสวย

น่ารัก อ่อนโยนและอ่อนหวาน นางมีอายุไล่เลี่ยกับอัยยา เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของอัยยา ทายาท พี่ชายของอัยยาก็เห็นนางเป็นน้องสาว คีตาเองก็รักนางตั้งแต่ที่สาวคนหนึ่งเช่นกัน

นางไม่ใช่คนรอบอย่างอัยยา นางบอบบางและอ่อนแอเกินกว่าจะจับอาวุธทำร้ายใครได้ แต่เพราะความอ่อนหวานนี้เอง นางจึงเป็นที่รักของคนทั่วไป ไม่เว้นแม้แต่ราติศ

เพราะความรักที่มีต่อจินดา หลังจากเปลี่ยนร่างเป็นหมาป่าครั้งแรก ราติศก็ลักพาจินดามายังป่าปิศาจ โดยมีนิชา ผู้ปกครองของชาวเมยาคิดในเวลานั้นอ้าแขนรอต้อนรับพวกเขาอยู่

ตอนนั้นจิราภยเสียใจมาก เขาเป็นห่วงลูกสาว ความรักความห่วงใยก็กร่อนจืดจาง ทำให้ร่างกายไม่อาจทนรับได้ ในที่สุดเขาก็ล้มป่วยลง

คีตาไม่อาจอยู่นิ่งเฉย เวลานั้นเขาคิดเพียงว่า จะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อบรรเทาความเศร้าโศกที่บีบเค้นหัวใจของชายผู้เป็นคังบิดา ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจเดินทางไปยังป่าปิศาจ คิดจะสืบเสาะข่าวคราวของจินดาเพื่อนำกลับไปบอกจิราภยให้ได้คลายทุกข์โศก

ทว่าในป่าหาได้มีเพียงจินดาและราติศ...

แม้จะรู้ว่ามียันตรายแต่คีตาก็ไม่หวั่นไหว สิ่งใดที่เขาเห็นว่าสมควรทำ แม้จะมีอุปสรรคขวากอย่างไรเขาก็ต้องทำให้สำเร็จ แม้อัยยาจะห้ามปรามข่มขู่อย่างไร เขาก็ยังยืนยันที่จะไป

สุดท้ายเมื่ออัยยาเห็นว่าไม่อาจห้ามได้จึงแนะนำเรื่องป่าปิศาจตามที่ทราบมาจากทวยชิ่งไปเป็นสายในกลุ่มพวกเมยาคิด เตือนให้เขาระมัดระวัง และอวยพรให้เขาปลอดภัย

คีตายังจำความรู้สึกเมื่ออย่างเท้าเข้าเขตป่าเป็นครั้งแรกได้ ความรู้สึกอีกอึดจวบกับร่างกายถูกบีบรัดจนหายใจลำบากช่วงปลุกเร้าความกลัวให้ตื่นขึ้น ความหวาดผวาก็ปลุกปั่นความคิดให้สับสนวุ่นวาย

แต่คีตาไม่กลัว ไม่คิดว่าจะต้องกลัว เขารู้ว่าตนเองต้องทำตามคำแนะนำของอัยยาทุกอย่าง เปิดรับประสาทสัมผัสทุกส่วน สายตาต้อง

ปราศเปรี้ยว หูต้องว่องไว แต่ละก้าวที่เหยียบอย่างลงบนพื้นดินซึ่งปกคลุมด้วยหญ้าและเฟิร์นนั้นต้องมีความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเขาไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าที่ใดเป็นบ่อโคลน บริเวณใดมีพืชหรือสัตว์พิษแฝงตัวอยู่ในป่าปีศาจมีแต่อันตราย เขาต้องตื่นตัวตลอดเวลา

ทว่าแม้สติจะรอดพ้นจากกับดักทางธรรมชาติมาได้ แต่กลับไม่อาจรอดพ้นจากการชุ่มโสมติของพวกเมยาคิค...

หลังจากก้าวเข้าไปในป่าเป็นระยะทางไกลพอสมควร เขาก็ถูกแมงมุมร่างยักษ์สามตัวจู่โจม แม้สติจะสามารถหลบหลีกคมเขี้ยวของพวกมันได้ และกวัดแกว่งดาบยาวที่เป็นอาวุธประจำกายในเวลานั้นฆ่าฟันมันไปได้สองตัว แต่ก็ยังไม่อาจหลบหลีกใยเหนียวที่พวกมันถักทอไว้อยู่ทั่วบริเวณ

จะเป็นเพราะความโชคคิของเขาหรืออย่างไรไม่ทราบได้ ขณะที่แมงมุมตัวที่เหลืออยู่จะฝังเขี้ยวฉีดยาพิษลงในร่างเขานั้น ทยุคก็เข้ามายับยั้งมันไว้ เขาเจรจากับแมงมุมยักษ์ บอกว่าสติเป็นผู้ที่มาจากเสตาลัญญ์เป็นผู้ที่จินณารักคังน้องชาย หากเขาเป็นอันตราย จินนาจะไม่พอใจมากอีกอย่างหนึ่ง การที่สติบุกฝ่าเข้ามาเช่นนี้ก็อาจมีข่าวคราวจากจิรวัจ บิดาของจินนาด้วย

เหตุผลเหล่านี้ทำให้แมงมุมยักษ์นั้นไม่กล้าทำร้ายสติ แต่บั่นไยห่อร่างเขาไว้ราวกับดักแค้ อีกทั้งยังพันปิดตาเขาไม่ให้มองเห็นอะไร จะรู้สึกก็เพียงแสงสว่างที่ส่องผ่านเส้นใยละเอียดเข้ามากระทบหนังตาของเขาเท่านั้น

สติรู้สึกว่าคุณเองถูกแบก ไม่ทราบว่าไปยังสถานที่ใด บางครั้งได้ยินเสียงผู้คนพูดคุยกัน ครั้งหนึ่งเขาได้ยินใครคนหนึ่งห้ามทยุคไว้ไม่ให้เดินล่องไปไกลกว่านี้ ส่วนตัวเขายังคงถูกแบกต่อไป เข้าไปในสถานที่แห่งหนึ่ง มีคมิคและอับซัน เขาถูกโยนลงบนพื้นดินเฉาะและจากนั้นจึงได้ยินเสียงไม้ซัดกัน เสียงโซ่ขยับ และเสียงฝีเท้าก้าวจากไป

เขานอนจมพื้นดินเปียกชื้นนั้นเป็นเวลานานเท่าใดไม่ทราบได้...อาจเป็นวัน ในที่สุดจึงมีคนมาแบกเขาออกไป คราวนี้นำไปโยนลงบนพื้นดิน

แข็ง เมื่อแรกที่ถูกโยนลงไปในนั้นเขาไม่รู้สึกรีบเท่าใดนัก แต่แรงกระแทกก็ทำให้ระบมไปทั่วตัวในเวลาต่อมา

ได้ยินเสียงลืกร่ำของชายผู้หนึ่งสั่งให้ปล่อยเขา เมื่อดวงตาถูกเปิดและปรับรับกับแสงได้แล้ว เขาก็มองไปทั่วบริเวณ จึงเห็นว่า ที่นั่นเป็นห้องมีแสงสลัวราวกับอยู่ในถ้ำ แต่พื้นดินถูกเกลี่ยจนเรียบเสมอกัน

รอบตัวเขามีคนยืนล้อมอยู่ ในจำนวนนั้นบางคนมีสีผิวประหลาด แต่บางคนก็มีลักษณะไม่ต่างจากชาวอูตตราศูร หากคนเหล่านี้จะปะปนเข้ามาในกลุ่มชาวอูตตราศูรหรือแม้แต่ออกมาเดินจ่ายตลาดกลางกรุง พวกเขาก็จะไม่เป็นที่สะดุดตาแต่อย่างใด

นี่ชา ผู้ปกครองชาวเมยาคิดนั่งอยู่ที่เก้าอี้ไม้ บนแท่นหินหน้าคิตา ซึ่งสูงจากพื้นชั้นหนึ่ง เขาเป็นชายชราผมขาวโพลน แก่หน้าดูจึงขัง การแต่งกายภูมิฐานต่างจากชาวเมยาคิดคนอื่นในที่นี่ เขาสวมเสื้อยาวสีขาว ทับกางเกงและสวมเสื้อคลุมยาวสีน้ำตาลทับอีกชั้นหนึ่ง ตามชายเสื้อคลุมและขอบแขนเสื้อขลิบด้วยค้ายสีทอง

ลักษณะโดยทั่วไปของนี่ชาดูไม่ต่างจากชายชราชาวอูตตราศูร เว้นแต่สีผิวที่ซีดขาว เล็บมือทั้งสิบก็เป็นสีขาว ทว่าสายตาเฉียดฉันทที่มองคิตานั้นดูราวจะเปล่งแสงสีแดงเรือง

ข้างนี้ชามีหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่ ดูจากหน้าตาคว่าอายุไม่เกินยี่สิบห้าปี นางมีเส้นผมและดวงตาสีดำ ริมฝีปากก็เป็นสีคล้ำจนเกือบดำ ทว่าผิวของนางเป็นสีเทาซีดจนคล้ายผิวคนตาย...

คิตาจำได้ หยตบอกว่านางผู้นี้คือ นาอิน หลานสาวของนี่ชา

นางไม่ได้มองคิตา หากแต่เขมมองไปทางอื่น ไม่เหลียวแลราวกับเขาไม่มีคุณค่าให้นางสนใจแม้แต่น้อย

ถัดจากแท่นหินลงมา คิตาเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนอยู่ ชายผู้นี้มีผมสีดำ นัยน์ตาสีดำสนิทอันเป็นลักษณะของคนเสดาลัญจนี ชายผู้นั้นคือ ราชิด เขาสวมเสื้อผ่าหน้าปักลาย ทับเสื้อแขนยาวสีขาว และสวมกางเกงรัดข้อเท้าซึ่งเป็นการแต่งกายอย่างชายชาวเมยาคิด

"พาจินณาเข้ามา" ราติศหันไปสั่งหญิงสาวอีกผู้หนึ่งที่ด้านข้าง นางออกไปสักครู่ก็กลับเข้ามาพร้อมกับคนที่ศึกษาต้องการพบ

จินณาอยู่ในชุดเสื้อผ่าหน้าไม่มีแขน ปักลายสวยงาม เสื้อตัวนี้เป็นสีขาวแขนยาวโปร่ง สวมกระโปรงยาวกรอมเท้าเข้ารูปอย่างชาวเมยาคิค

ครั้นเห็นคิตาเท่านั้น นางก็လာเข้ามา ใบหน้าสวยงามน่ารักอาบนองไปด้วยน้ำตา

"เจ้าเป็นอย่างไบบ้าง คิตา เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร ท่านพ่อเล่า ท่านพ่อเป็นอย่างไบบ้าง" คำถามพรั่งพรูออกจากปากเรียวสวย น้ำตาพราวอาบสองข้างแก้ม

เขาบอกนางไปตามความจริง บอกว่าจิรัจลัมป่วยเพราะกังวล คิดถึงนาง บอกว่านางควรกลับไปหาพ่อ ทว่านางกลับสั่นศีรษะ

"ข้าไปไหนไม่ได้ ข้าต้องอยู่ที่นี้..." ว่าแล้วนางก็ยิ่งสะอื้นหนัก เงยหน้ามองไปทางราติศ จากนั้นจึงหันกลับมากระซิบ "ข้าต้องอยู่กับเขา เพื่อเป็นประกันว่าเขาจะไม่นำคนไปทำร้ายชาวอุตตราศูรอีก"

เมื่อทราบเช่นนี้แล้วคิตาจึงไม่เคຍยันเคຍขอให้นางกลับ เขารู้ว่านั่นเป็นสิ่งที่นางต้องเลือก...เลือกเพื่อชาวอุตตราศูร แม้ส่วนหนึ่งในใจนั้นนางเองก็รักราติศเช่นกัน

หลังจากนั้นราติศจึงให้คนนำเขามาส่งที่ชายป่า มาอย่างไรก็กลับออกไปอย่างนั้น คีที่เมื่อกลับออกจากป่าแล้ว พวกคนที่แบกเขามาช่วยคัลยเมฆมูมที่ห่อตัวออกให้ เขาจึงไม่ไปถึงกับต้องกลานไปอย่างหนอน

ทว่าหลังจากวันนั้น สิ่งที่ไม่คาดหมายก็เกิดขึ้น เป็นความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง...

"กรี๊ด!"

เสียงกรีดร้องดุคิงคิตากลับมาในเวลาปัจจุบัน เขาริบลุกพรวดออกจากกระโจม รุดไปตามนักรบซึ่งทำหน้าที่เป็นยามว่าเกิดอะไรขึ้น

"มีเสียงผู้หญิงร้อง คาคว่าจะมาจากทางทิศตะวันตก" นักรบผู้นั้น
ตอบ คีตาจึงสั่งเรียกกระคมกำลัง ระหว่างนั้นพิฆานก็ออกจากกระโจมมา
สมทบด้วย เขาให้นักรบสี่คนเฝ้าอยู่ที่ค่าย ส่วนที่เหลือพากันขึ้นม้า ควบ
จับออกไปในความมืดแห่งรัตติกาล